XXIX. ÉVFOLYAM, 22. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. MÁJUS 31.

Ludas Matyi

— Lám, a főnökünk sokat tett a környezetvédelemért...

KEDVES LUDAS!

CSÁRDAJELENET

Hat éhes vendég tért be egy májusi vasárnapon a Szegedi Állami Gazdaság fehértói halászcsárdájába. Öt óra volt, délután, nem rumlis időszak, joggal gondolták, hogy könnyen, gyorsan bekapnak valamit, s mennek tovább, útjuk végcélja, Pest felé. Hárman közülük, akik néhány héttel korábban már jártak a csárdában, óvatosan megemlítették, hogy akkor nagyon barátságtalan fogadtatásban volt részük,

de úgy vélték, az csak egyedi eset volt, bizakodva lépték hát át a küszöböt.

A terem végében valamennyi hosszú asztalon ott pompázott a cédula: „Foglalt!" A zenekar mellett volt még egy nagyobb asztal, oda akart telepedni az éhes társaság, ám rögtön ott termett a pincér és közölte, hogy az asztal foglalt. Valaki bátortalanul megjegyezte, hogy erre semmi jel sem utal, ekkor a pincér kijelentette, hogy épp most szándékszik kitűzni rá a cédulát. Egy vendég erre sarkon fordult, s elment, a többiek kemény, ámde kilátástalan szóharcba kezdtek a pincérrel, aki — hogy finoman fejezzem ki magam — mindennemű udvariasságtól megtartóztatta magát. A vita kompromisszummal zárult: valaki észrevette, hogy a másik pincér fennhatósága alatt levő négyszemélyes asztal megürült, ahhoz ültek hát öten.

Ötnegyed órát töltöttek a vendégek a csárdában, ez alatt a hosszú, felcédulázott asztalok üresen álltak, lefoglalóik nem mutatkoztak. Közben pedig számtalan vendég kénytelen volt elmenni, mert nem volt hova leülnie.

Szánalmas volt látni az asztalok közt ácsorgó, tétova vendégeket, még arra sem méltatták őket, hogy egy-két udvarias, barátságos szóval elnézést kérjenek tőlük. Sem a pincérek, sem a vezetőnő, aki zavartalanul társalgott eközben a saját asztaltársaságával. Az öt vendég ebből legalább láthatta, hogy a barátságtalan fogadtatás nem az ő személyüknek szól, hanem az itt mindekinek kijár.

Az öt vendég még egy reménytelen kísérletet tett: fizetéskor megpróbált a főnökkel meghallgatásra találni a panaszaival. Ám a vezetőnő néhány kelletlen szóval és vállrándítással reagált a panaszáradatra. Ebből a vendégek rögtön láthatták, kitől tanulják a modort a fehértói csárdában a pincérek.

És most már azt is tudják, melyik az a vendéglő, amelyiket nagy ívben el kell kerülnie az udvarias kiszolgálást igénylő vendégnek Szeged tájékán.

(r. b.)

KÜLVÁROSI UTCÁK PANASZAI

1

Évek óta ígérgetik, hogy itt nálunk, a XXI. kerületi Kazánház utcában is megcsinálják végre a járdát és a kocsiutat. A környező utcákban már mindenütt van aszfalt, csak a mi utcánk ilyen mostoha. Száraz időben olyan porfelhőt kavarnak a járművek, hogy alig győzzük nyelni, esős időben viszont elsüllyednek a babakocsik a sárban. Szeretnénk, ha a sokéves ígéret végre valóra válna, s mi is emberi körülmények között közlekedhetnénk az utcánkban.

Kutrucz József és még 17 aláírás

2

Az Álmos utca a X. és a XVIII. kerület határvonalán fekszik, részben az egyik, részben a másik kerülethez tartozik. Két gazdája is van tehát, de sajnos, egyik sem törődik vele. Az utca olyan elhanyagolt állapotban van, hogy esős, sáros időben sem gyalog, sem járművel nem lehet rajta rendesen közlekedni, pedig a szomszédos utcákból is sokan ezen az utcán át tudnak eljutni a villamos- és autóbuszmegállókhoz. Panaszunkat már számtalan gyűlésen szóvá tettük, de ígéretnél egyebet eddig még nem kaptunk.

Galló Sándorné és még 40 aláírás

GÁZÓRA

Szép új típusú gázórám ősszel felmondta a szolgálatot, nem jelezte tovább a fogyasztást. Pár hónapig átalányt fizettem, aztán jöttek, kicserélték az órát.

Második számú szép új típusú gázórám néhány nap múlva bűzleni kezdett: szivárgott belőle a gáz. Bejelentettem, aznap eljöttek, kicserélték.

Harmadik számú szép új típusú gázórám működött pár hétig, aztán abbahagyta a számlálást. Azóta átalányt fizetek.

Remélem, egy idő múlva megkapom negyedik számú szép új típusú gázórámat. Kíváncsian várom, az milyen viccet tud.

Tulajdonképpen nem nagy baj az egész. Olyasmi, amit „kezdeti nehézségnek" szokás nevezni. Elvégre a gázt világítás céljára mindössze az 1790-es évek óta használjuk, tehát alig száznyolcvan esztendősek a tapasztalataink. Újabb száznyolcvan év múlva talán jól működnek majd a gázórák.

Csak ez az átalány-dolog:.. Annyi biztos, hogy a havi átalány összege pontosan nem egyezhetik a tényleges fogyasztással. Rendjén van, hogy ráfizetsek, mert rosszak az órák? Vagy rendjén van, hogy a Gázművek, vagyis a közösség fizessen rá?

És főleg: rendjén van, hogy a gázórákat készítő üzem vadonatúj műszerként ilyen holmit bocsásson forgalomba?

E. J.

19-40-058

Tisztelt MÁV!

Elnézést kérek, hogy a fenti számú vasúti kocsiban, amelyikben május 16-án utaztam, csak nagyon felületesen csináltam rendet. Én tudom, kérem, hogy egy gyorsvonati elsőosztályú kocsit gondosabban, alaposabban kellene kitakarítani, de mentségemre szolgáljon, hogy nem voltak nálam megfelelő segédeszközök.

Már amikor a Nyugatiban beszálltam a fülkémbe, rögvest láttam, hogy a plüss-üléseket vastagon belepte a por. Addig vertem, püföltem az ülést, meg a támlát, hol tenyérrel, hol ököllel, míg csak a karom bele nem fáradt, de a por így is csak felében-harmadában jött ki belőle. (Az a gyanúm támadt, hogy a vasúti takarítónők is csak ilyen kisipari módszerrel: kézzel porolják az üléseket, azért gyűlt össze mindegyikben egy szakajtónyi por. A világért sem akarnék beleszólni a MÁV dolgába, de nem kellene egyszer porolóval vagy porszívóval is próbálkozni?) Utána gondosan letörölgettem mindent, még az ablakot is, de az sem volt az igazi, mert arra egy alapos mosás is ráfért volna már, le is mostam volna én, kérem, de víz — természetesen! — nem volt a mosdóban.

És az ülések fejrészére is el tetszettek felejteni felrakni a fehér védőhuzatot. Na, nem megrovásként mondom, istenem, előfordul az ilyesmi, a vasút feje sem káptalan. Én nagyon szívesen felraktam volna, időm is lett volna rá Nyíregyházáig, de sajnos, nem találtam meg, nem tudom, hol tetszenek tartani...

(R)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Vacsora méreggel" című cikkük nyomán a Baross étterem üzletigazgatója azt a felszolgálót, aki a vendégekre sértő megjegyzést tett, igazgatói figyelmeztetésben részesítette, és a bisztróból a konyhába helyezte át, ahol vendégekkel nem találkozik.

Dr. Nagy Lajos
a Fővárosi Kereskedelmi Felügyelőség vezetője

„Egy pohár víz" című közleményükre válaszolva közöljük, hogy a Bécsi út 103. szám alatti lakók számára megrendeltünk a Fővárosi Vízműveknél egy új vízbekötést és egy vízóra felszerelését.

Mezei György
igazgató
III. ker. Ingatlankezelő Vállalat

„Árok az utcán" című cikkük nyomán vizsgálatot tartottunk. Felszólítottuk a Dél-Dunántúli Gázszolgáltató Vállalatot, hogy a biztonsági vízárak kicserélése után haladéktalanul temessék be az árkokat és a jövőben csak ott nyissák fel a járdát, ahol a munkát hamarosan el is tudják végezni.

Dr. Hetényi István
oszt.vez.,
Dunaújvárosi Városi Tanács V. B.

CSAK RÖVIDEN!

Évek óta rendszeresen vásárolok habszifon-patront. Mostanában gyakran tapasztalom, hogy a patronok nincsenek kellően megtöltve és rendszeresen két patront kell használnom ahhoz, amihez korábban egy is elég volt. A dobozon az is rajta van, hogy mennyi a szavatossági idő, éppen csak a gyártás kelte nincs feltüntetve, így aztán nem tudhatja az ember, hogy a szavatosság érvényes-e még vagy sem?

Kalmár Béláné
Veszprém, Schönherz u. 14.

Hónapok óta járom a boltokat, de sehol sem találok fa-vállfát. Nagyon szépek a műanyag vállfák, de drágák és nem elég praktikusak. Vajon a favállfa most már végképp eltűnt a forgalomból?

Nagyváradi Jánosné
Bp. III., Nádszál u. 22. 946

Kiégett a diavetítőm égője, vettem egy újat helyette. Meglepve láttam, hogy négynyelvű használati utasítás is van mellette. Csak éppen magyarul egy sor sem volt sehol. Mostanában nagyon sokszor tapasztalom, hogy hazai forgalomba kerülő árukhoz idegen nyelvű papírokat mellékelnek, s a magyar nyelvű szövegről elfeledkeznek. Nagyon rossz gyakorlat ez, sürgősen le kellene szokni róla.

Kunsági László
Nyírbátor

FELKÉSZÍTÉS

– Mi újság, drágám?
– Vegyél be idegcsillapítót...

VÉGE A VÁSÁRNAK

– Na, most be van zárva!
– És jövőre is két helyen rendezzük?
– Az ki van zárva!

HIVATÁSTUDAT

Csibész! Elvetemült huligán! — kiáltotta a kapualjban a köpcös, középkorú férfi és a gallérjánál megragadva, a szitkozódás ütemében erőteljesen rázogatta a kékruhás fiatalembert.

Nyakficamot kockáztatva, a csapottvállú, kékszemű, hosszúhajú fiú támadója felé fordult.

— Tessék engem elengedni! — lihegte. — Kikérem ezt a hangot! Én az új postás vagyok!

— Szép kis postás! — üvöltötte a köpcös változatlan hangerővel, miközben vérbeborult szemét végighordozta a botrányszagra előkerült lakótársakon. — Idefigyeljenek! Tudják, mit művelt ez a csirkefogó?! Fogta az összes levelet, levelezőlapot, ami csak a házba érkezett és egyetlen rekeszbe gyűrte, gyömöszölte be mindet! Le sem tagadhatja, nézzék — mutatott a legszélső pléhszekrénykére a falon — meg van tömve, mint egy liba!

Anélkül, hogy lazított volna gallért markoló keze fogásán, közelebb lépett a szóban forgó rekeszhez, fennhangon olvasta a ráerősített névkártyát:

— Sze... mán... csik Gergely. Az ő szekrényébe van bepasszírozva mindnyájunk postai küldeménye!

— Gyalázat! — szögezte le Bódiné, kötő kisiparos, második emelet egy, legmodernebb kardigánok, kitűnő minőség, olcsó árak. — Kutya kötelessége szétválasztani a leveleket és mindegyiket oda dugni be, ahová szól!

— Rendőrnek kell átadni az ilyeneket — javasolta Kufcsák Boldizsár nyugdíjas, magasföldszint három. És valami sajátos logikával még hozzátette:

— Ilyenekből lesznek a lóversenyisták, akik egy fillért sem adnak haza a családjuknak!

— Elég! — kiáltotta meglepő erélyesen a lefogott. — Maguk szidnak, átkoznak engem, rendőrkézre akarnak adni! Pedig hálával tartoznak nekem!

— Micsoda?! — esett le a köpcös férfi álla a csodálkozástól s végre elengedte a gallért is. — Mi tartozunk hálával?

Értetlenül bámult a kékszemű fiúra a többi lakó is, várva a magyarázatot.

— Igenis, hálával! — mondta az és sértődötten igazította meg a kabátját. — Amiért én nem úgy fogom fel a postásságot, mint a régiek. Bedobni a küldeményt és kész! Én tudom, hogy egy ilyen nagy budapesti épületben mennyire el vannak maguk idegenedve. Én azt szerettem volna, hogy legalább ismerjék meg egymást az egy házban lakó emberek. Maga például — fordult korábbi rabtartójához — az előbb úgy olvasta el Szemáncsik Gergelyt, mint aki most hallja ezt a nevet először. Mintha nem is egy házban élnének, ki tudja, mióta!

A köpcös férfi zavartan nézett körül.

— Maguk értik, hogy ez miről beszél?

— Mindjárt megértik! — tartotta magánál a szót az új postás. — Egyszerű. Az volt a tervem, hogy mindennap más-más lakónak a szekrényébe teszem be az összes küldeményt. Gondoltam, itt becsületes népek laknak, mindenki kötelességének érzi majd, hogy átvigye a szomszédjainak az oda szóló levelet, levelezőlapot. Hiszen fontos dolog lehet rajtuk. Így aztán valósággal rá lesznek kényszerítve, hogy megismerkedjenek egymással a szomszédok, emberi kapcsolatok alakuljanak ki közöttük. Hát ez az én nagy bűnöm.

Csend támadt a kapualjban, a lakótársak emésztgették magukban a hallottakat.

— Számoltam azzal is — tette hozzá a fiatalember halkan —, hogy kezdetben talán neheztelni fognak rám, míg rá nem jönnek, hogy mi volt a célom lényegében. De hogy a galléromat rángassák, hogy rendőrt akarjanak hívni...

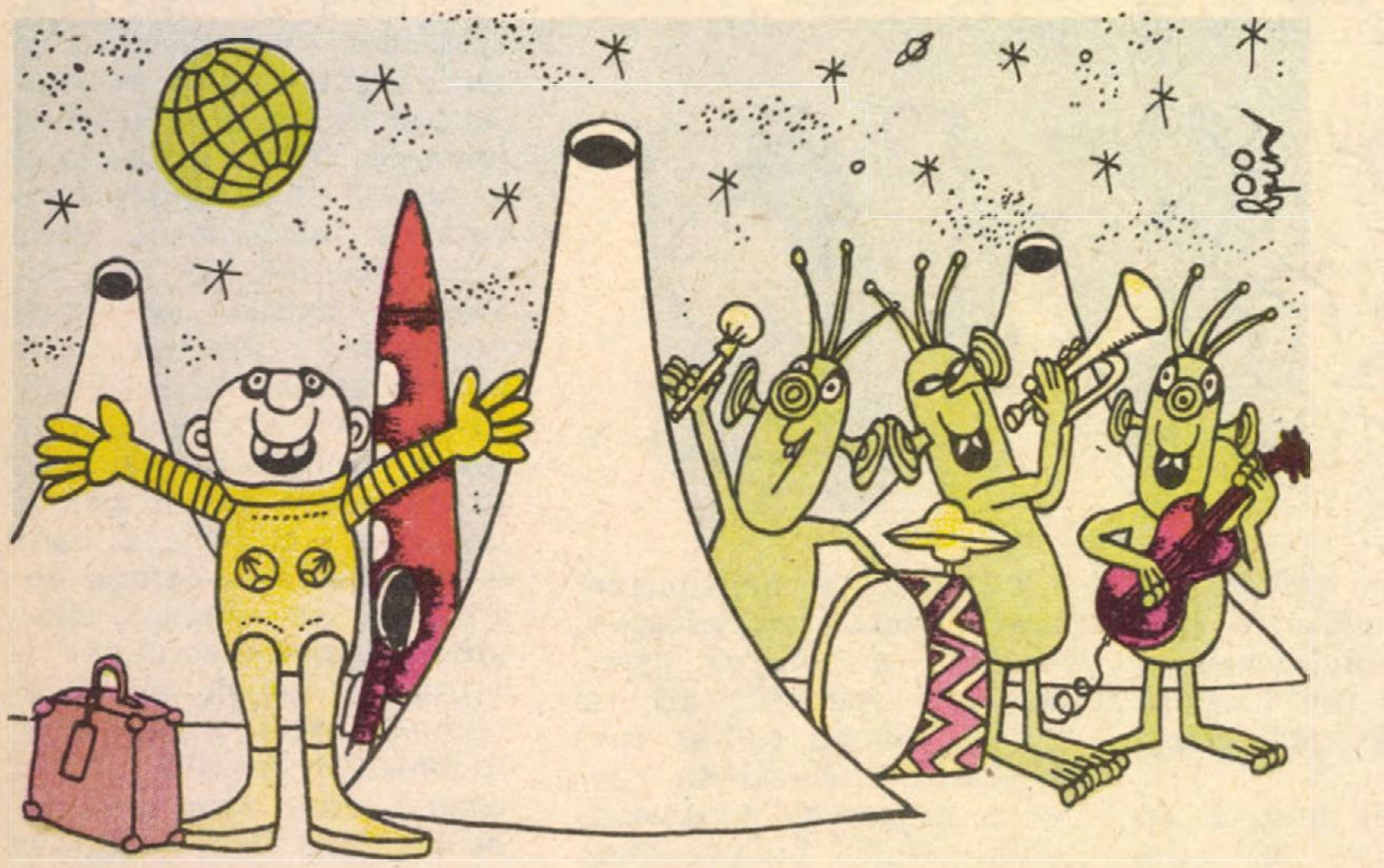
Újra csend, még mélyebb, mint az előbb.

A postásfiú lassú léptekkel elindult a kapu felé, vállszíjon lógó nagy bőrtáskája minden lépésnél puhán verődött az oldalához. Kilépett a kapun.

Öt meghatott szempár követte.

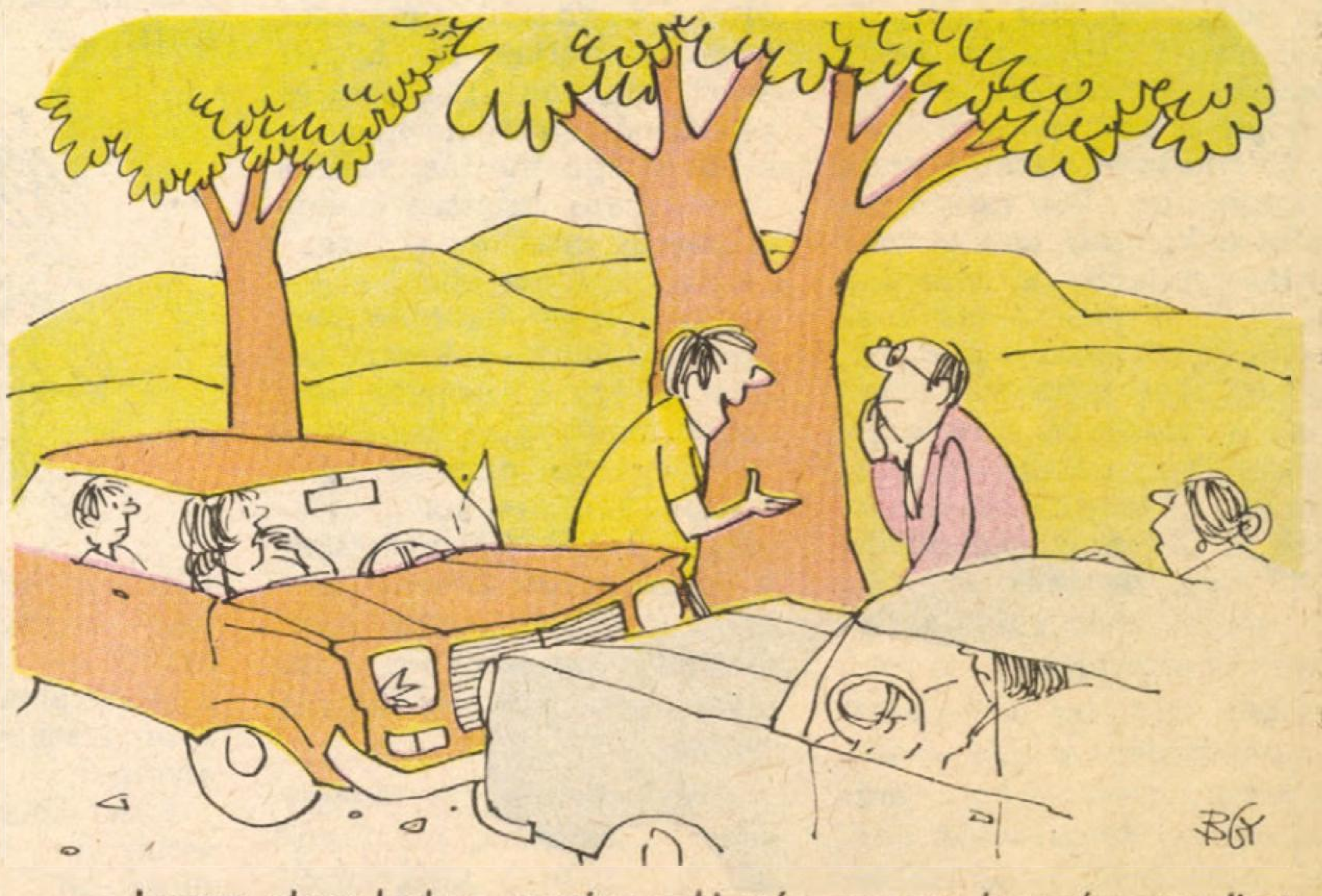
Kürti András

BOLDOG FÖLDLAKÓ

– Végre találtam egy helyet a világűrben, ahol nincs zajártalom!...

SZABÁLY AZ SZABÁLY

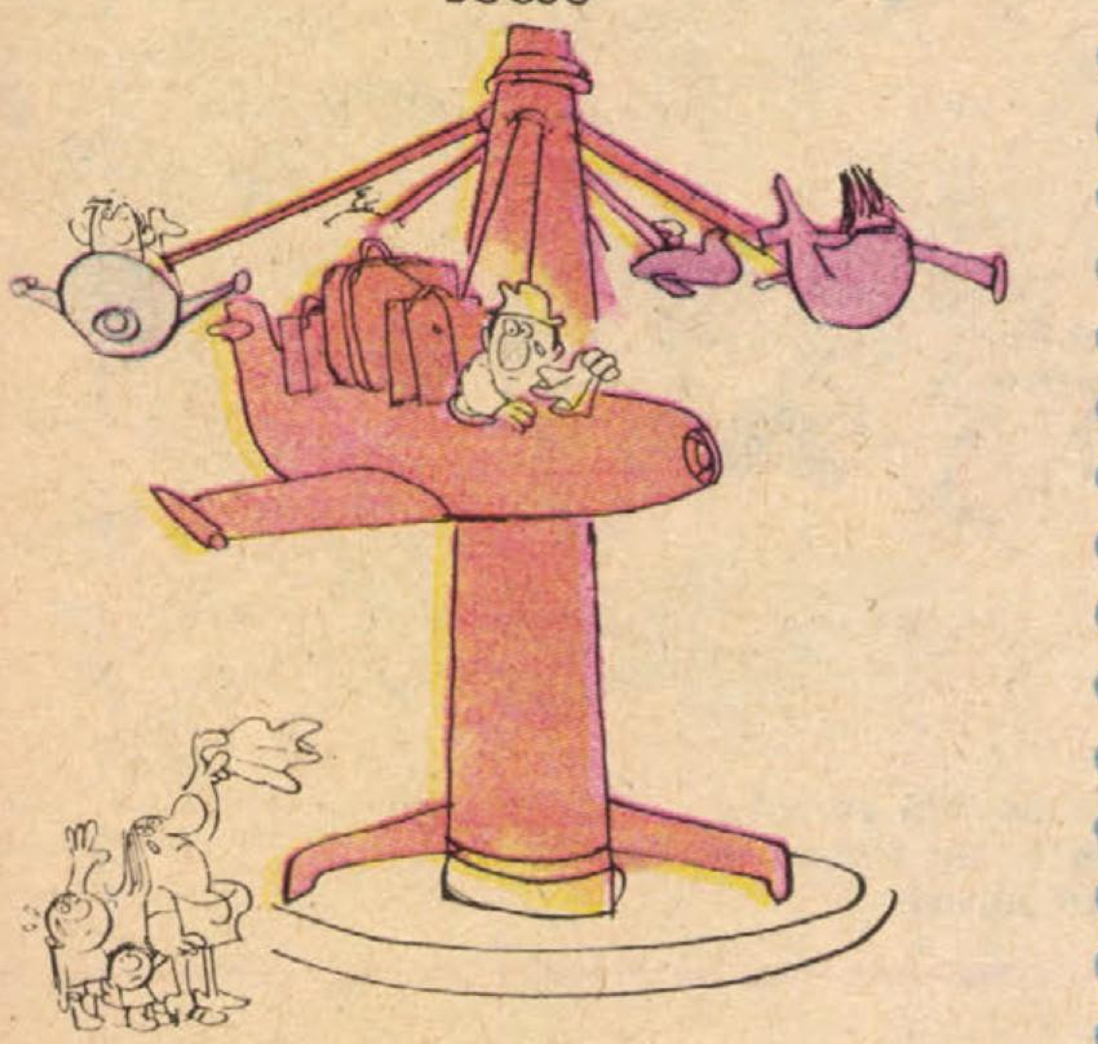
– Legyen olyan kedves, menjen neki még egyszer, így még nem fizet nekem a CASCO.

VIDÁM PARK

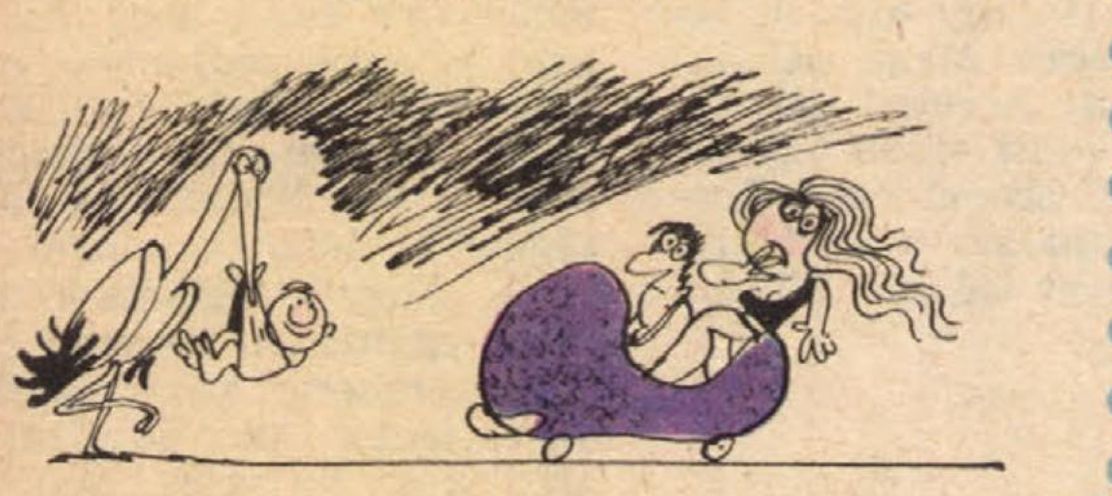
AHOGY A KARIKATURISTA LÁTJA

Sajdik Ferenc rajzai

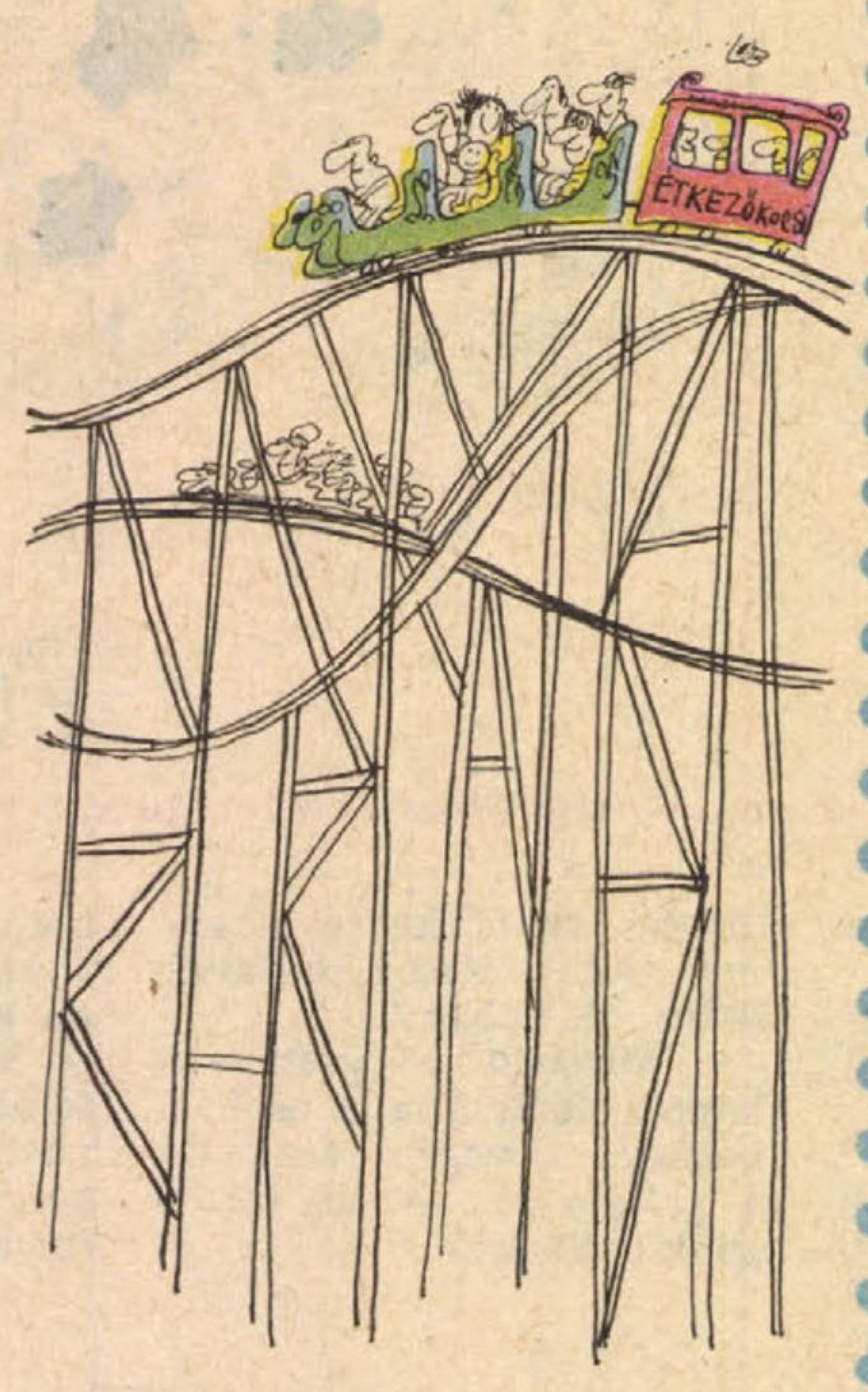
BÚCSÚ

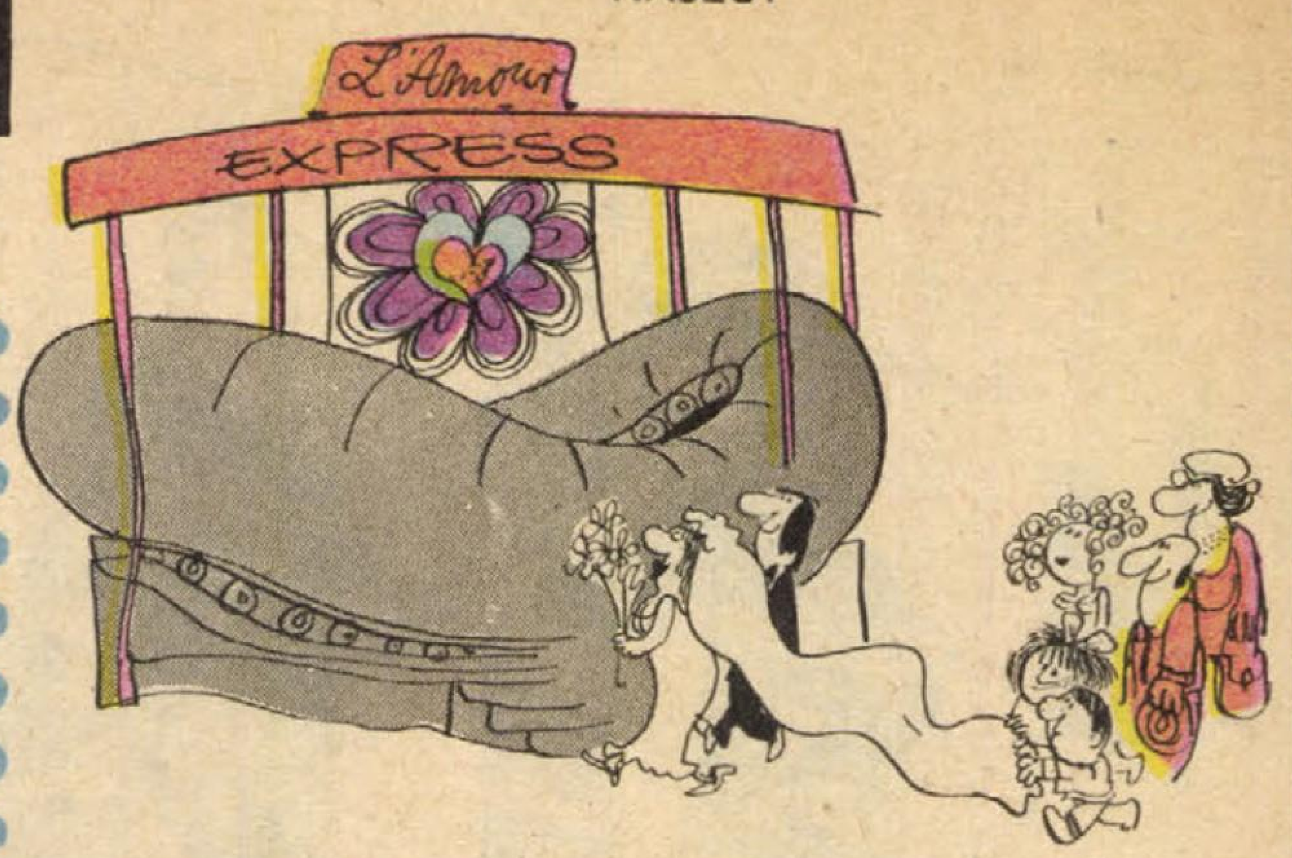
SZELLEMVASÚT

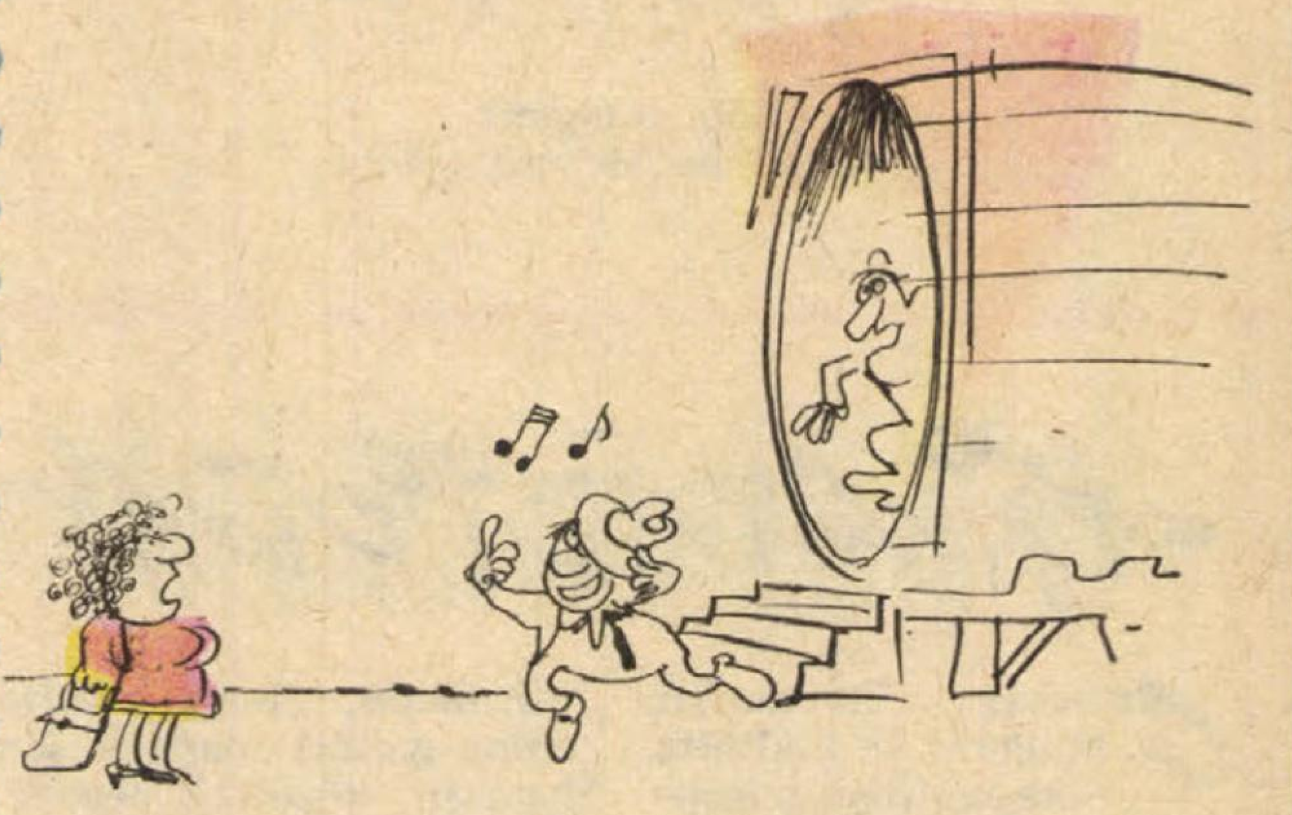
AZ IDEÁLIS HULLÁMVASÚT

NÁSZÚT

ELVARÁZSOLT KASTÉLY

– Mielőtt bement a hordóba, esküszöm, hogy színjózan volt!

DODZSEM

– Ennyi idő alatt már a Merkurnál is hozzájutnék egy kocsihoz!

Levélváltás a női konfekcióról

Kedves Szerkesztő úr!

A Népszabadságban olvastam, hogy egy újfajta „mintás, szellős és mégsem átlátszó ruhakelméből" még az idén 350 ezer négyzetméternyit gyártanak hazai piacra, körülbelül ugyanennyit exportra és tízezer, belőle készült ruhát hoznak forgalomba. Sőt méteráruként is kapható lesz. A cikk írója felteszi a kérdést, hogy nem okoz-e majd ez némi visszatetszést azok körében, akik méterben vásárolják; áldoznak a ruha elkészítésére, azután viszontlátják a konfekcióüzletekben is! Én nem vagyok divathölgy, de már e d d i g *is eleget mérgelődtem az ilyen viszontlátáson. A cikk joggal veti fel a kérdést: „nem kellene-e egynémely divatos termékcket más mintákkal forgalomba hozni méteráruként és másokat konfekcionálni".*

Kedves Asszonyom!

Amire ön hivatkozik, az egészen más „viszontlátás" volt: arról ugyanis csak *utólag* értesült, hogy az ön által vásárolt méteráru konfekcionálják is. Éppen ezért nagyon tisztességes eljárásnak tartom, hogy a szóbanforgó mintás, szellős és mégsem átlátszó ruhakelméről most — a forgalomba kerülése *előtt* — elárulták, hogy kapható lesz méteráruként és készruhaként is. Így a vásárlót nem érheti meglepetés. Ha akarja, megveszi méteráruként a szövetboltban, ha akarja, megvásárolja készruhaként a konfekcióüzletben. Sőt arról is dönthet, hogy egyáltalán megvegye-e, ha olyan sok példány készül belőle.

Azért tartom ezt tisztességes eljárásnak, mert eddig az eladó a következőképpen igyekezett meggyőzni a vevőt: *„Tessék csak nyugodtan megvenni, ez exkluzív kelme, ebből nem lesz, kérem, konfekcionálva egyetlen darab sem."* Ezt az eladó maga is így hitte, így tájékoztatták, de

végül is előre tervezetten vagy utólag, előzetes terv nélkül — konfekcionálták a jellegzetes mintájú, könnyen megismerhető ruhaanyagot.

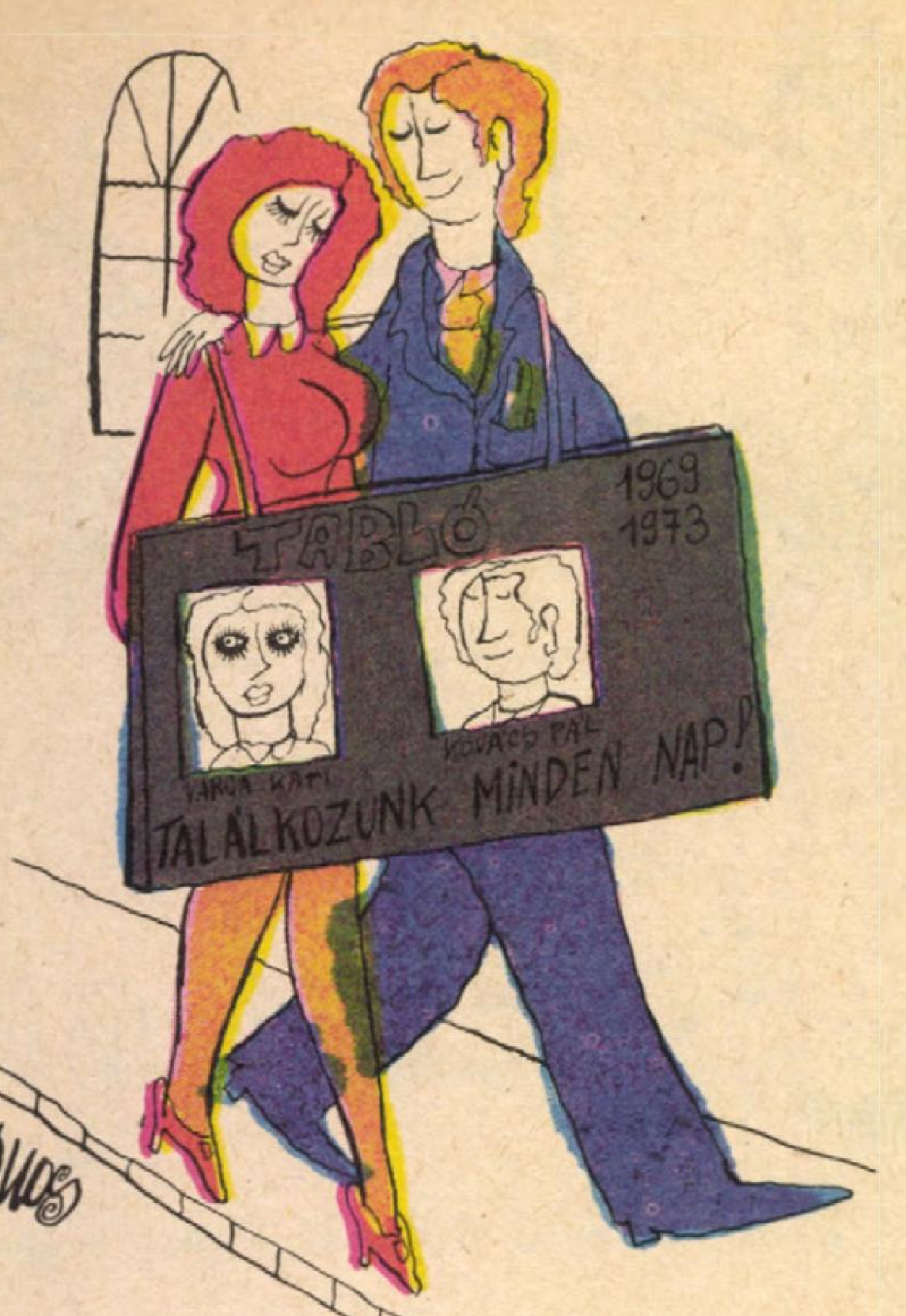
Ezért történt meg olyan gyakran, hogy a ruha (kosztüm, kabát) viselője szembe találkozott a saját ruhájával a női ruhaüzletek kirakataiban és az utcán járó-kelő hölgyeken. Előfordult, hogy amikor az exkluzív ruhadarabot (még csak divathölgynek sem nevezhető tulajdonosa) egy vállalati ünnepségre felvette, még másik négy kolléganőjén látta viszont a ruháját készenvásároltan, azonos színben és mintában.

Ezt én ugyan nem tartom nagy szerencsétlenségnek, de, hogy a hölgyek ilyenkor mit éreznek, azt ön sokkal jobban tudja, mint mi, férfiak. (Elisabeth Taylor a moszkvai filmfesztiválon Gina Lollobrigidán találkozott a saját ruhájával. Mindketten magukon kívül voltak a felháborodástól. A két világhírű filmsztár beperelte a hasonlóképpen világhírű párizsi divatszalont, amely a ruharemeket mindegyikük számára külön-külön, *kizárólagosan*, egyedi modellként készítette.)

A világért sem szeretném a mi asszonyaink, lányaink igényeit a két híres filmsztárához, vagy akár a méteráruként eladott és konfekcionálásra is felhasznált anyagok üzleti gyakorlatát a párizsi divatszalon eljárásához hasonlítani. Ami közös bennük, az nem divatügy, hanem az üzleti korrektség kérdése. Ne bosszankodjék tehát, asszonyom, azon, ami eddig volt, inkább örüljön annak, hogy akadt végre olyan gyártó cég, amely előre jelzi, hogy a méterben forgalomba hozott anyagot ruhának elkészítve, konfekcionálva is árusítani fogják az üzletekben. Mert eddig erre, tudomásom szerint, sem a ruhaiparban, sem a kereskedelemben nem volt még példa.

Földes György

SZERELMESEK

SZILARD JELLEM

– Maga antialkoholista? Tegnap láttam, amint konyakot ivott egy eszpresszóban!
– Az lehetetlen! Akkor valószínűleg be lehettem rúgva...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Tessék írásba adni, tanár úr, a faterom nem akarja elhinni...

– Mire gondolsz most, kispajtás?
– Arra, hogy mit fog szólni az apám, ha novemberben nem találja meg a télikabátját?

– Mit izgulsz? Amióta ezen vitatkoznak, már három kocsit elnyűttünk...

– Nagyon helyes. Ne csak mindig az italboltokat.

Egy és más

1.

Nem tudom megmondani, hogy hány évvel ezelőtt láttam a világhírű Bergman *Csend* című világhírű filmjét, őszintén megvallva már a részleteire sem tudok visszaemlékezni (anynyi sok világhírű filmet láttam azóta), arra azonban emlékszem, hogy töprengve jöttem ki a moziból; szerepelt ugyanis a filmben egy törpe-együttes (hat törpe?, nyolc törpe?), s mivelhogy a törpék társulatának semmiféle szerepe nem volt sem a történetben, sem máshol, csak időnkint megjelentek a vásznon (vagy csak egyszer jelentek meg?) — egyszóval képtelen voltam rájönni, hogy mit keres a törpék társulata az egyébként sem könnyen érthető műben. Meg is kérdeztem azokat a vájtfülű és vájt-szemű hölgyeket s urakat, akikkel együtt láttam a filmet: „Ugyan tessék már megmondani nekem, bájos hölgyek és tisztelt urak, mit jelképezett a törpék társulata a most látott mozidarabban?"

Válaszul gúnyos mosoly, fölényes tekintet, megvető legyintés lett az osztályrészem. A kérdezettek egyike-másika mégis válaszra méltatott: mindannyian valami mélylélektani blablával okítottak, én pedig elhallgattam, mert szégyelltem pallérozatlan elmémet, szánnivaló ostobaságomat. De miért hozom elő ezt a régi emléket?

Mert egy kis interjút olvastam mostanában a Magyar Nemzetben, mely Gunnar Björnstranddal, a Bergman-filmek állandó szereplőjével készült. S most ebből idézek:

„Bergman nem nagyon beszél jelzésrendszeréről. Sohasem volt hajlandó senkinek se megmondani, mit fejez ki például a törpék társulata a Csendben."

Ah, minő fényes elégtétel ennyi év után! Még a film főszereplője sem ismeri a törpék titkát! Mert Bergman még neki sem árulta el.

De miért nem árulta el? Erre csak egyetlenegy magyarázatot tudok elképzelni: mert ő maga sem tudta.

Amióta ezt a kis interjút olvastam, sokkal derűsebb lélekkel olvasgatok egynémely verseket s nézegetek modern grafikákat.

2.

— Kérem szépen, nekem volna egy ötletem a közlekedési mizériák, nevezetesen a tolongás enyhítésére. Elmondhatom?

— Hogyne, hogyne. Nagyon is érdekel.

— Azért mondom el, hogy a szerkesztő úr propagálja. Hátha megvalósítják az elképzelésemet. Akkor talán némi találmányi díjra, vagy újítási jutalomra is igény tarthatnék.

— Nincs kizárva. De most már ne csigázzon tovább. Miről van szó?

— A dolog pofonegyszerű. Fordítva kell csinálni.

— Nem rossz. De mit?

— A fel- és leszállást.

— Vagyis? Részletezze, kérem.

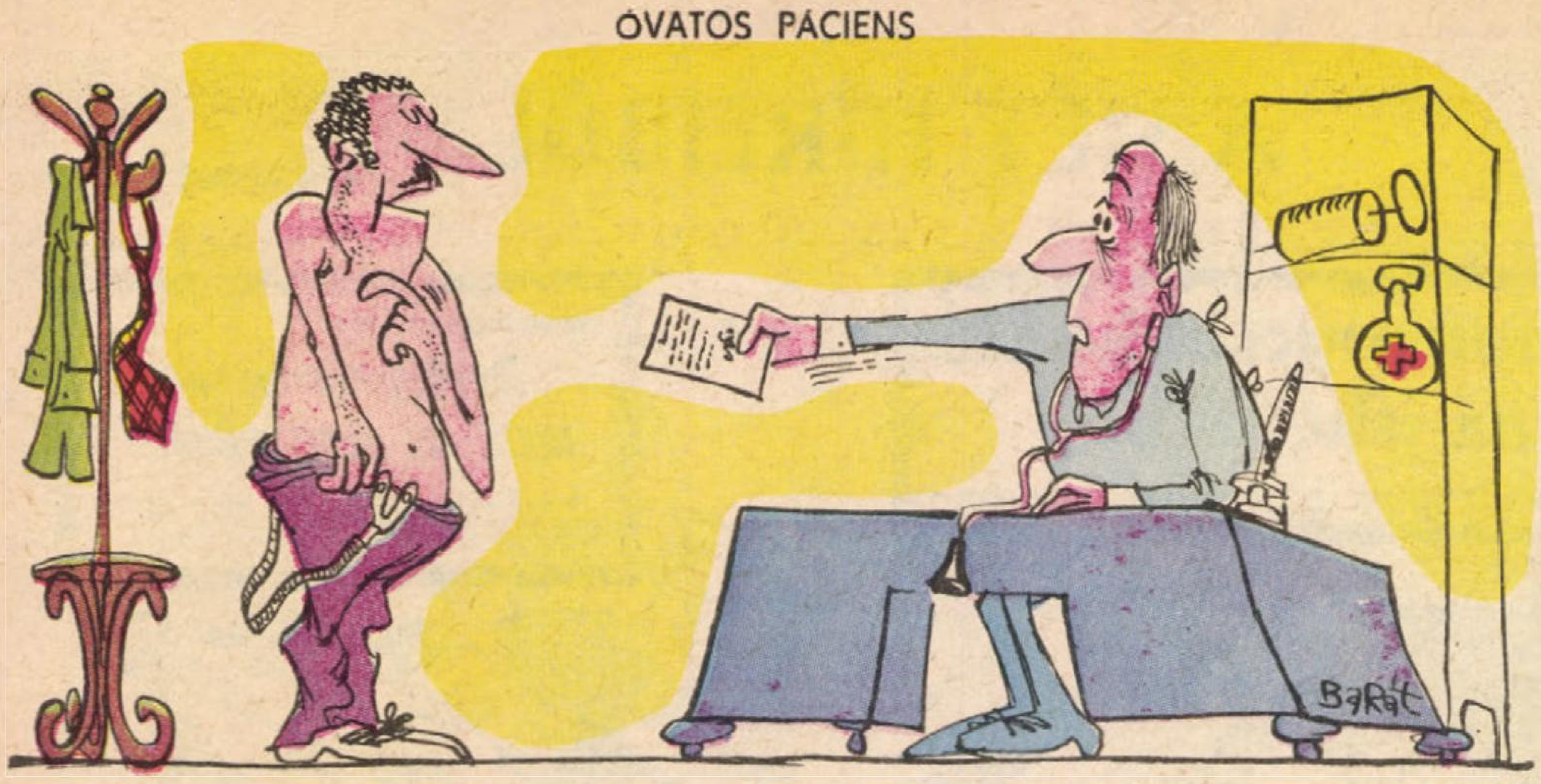
— Megáll ugye az autóbusz. Leszállnak a leszállók, felszállnak a felszállók, és a busz megy tovább, zsúfoltan. Ez így van jelenleg.

— És?

— Fordítva sokkal jobb lenne. Megáll a busz, senki sem szállhat le, amíg fel nem szálltak a felszállók. Zsúfoltság, prés, hőség — borzalom. És amikor már minden felszálló benyomult a kocsiba, akkor jön a nagyszerű fordulat: leszállnak a leszállók! Megkönnyebbülés, kevesebben vagyunk, lélegezni lehet — mégis szép az élet.

(t.)

ÓVATOS PÁCIENS

– Doktor úr, remélem egy évig garanciális vagyok...

FOLYTATÁSOS REGÉNY A RÁDIÓBAN

– Hol is hagytuk abba legutóbb? Kiesett a könyvjelző...

KUTYAKIÁLLÍTÁS – EBSZEMMEL

(Seneca nevű kutyám kinn járt a legutóbbi Nemzetközi Kutyakiállításon és élményéről, tapasztalatairól feljegyzéseket készített.)

Kedves hagyomány, hogy évről évre megrendezik a kutyák számára a Nemzetközi Kutyatartók Seregszemléjét. Ilyenkor többezer kutyatárs vonultatja fel gazdáját, akik izgatottan készülnek a nagy vetélkedőre. A kutyák számára ez a kiállítás fáradságos és unalmas herce-hurca, de végigcsinálják, mert látják, hogy gazdáiknak örömük telik benne.

A GAZDIK

A kutyatartó, népszerű nevén: gazdi, a legelfoglultabb élőlény. Meggyőződése, hogy az ő kutyája a legszebb, a legokosabb, a legfajtisztább a világon. Terhes és kényelmetlen ragaszkodással csüng ebén, amit a kutya nehezen, de méltósággal visel. A gazdi állandóan büszkélkedni akar a kutyájával, ezért

szegény ebnek egész nap pitiznie kell és pacsit adni, és az egészhez illik farkcsóválva jópofát vágni. Egy Bütyök nevű, egyébként jószagu kutya, szűkölve panaszolta, hogy gazdája Dior kölnivel szórta be, emiatt a szerelme, aki pedig jószívvel viseltetett iránta, fintorogva fogadta és beleharapott a fülébe. A kutyatartók kasztokra tagolódnak és például egy agár gazdája lenézi azt, akit egy puli vezetett fel a kiállításra. Egyes ebtulajdonosok igyekeznek hasonlítani a kutyájukhoz. Több boxerfejű bulldog-képű embert láttam. Egy tacskó-kollléga felvezetett egy hölgyet, akinek éppen olyan görbe és rövid lába volt, mint a kutyának.

A kiállítás kényelmetlen velejárója a verseny, amikor a kutyák gazdáikat, az úgynevezett bírói körbe vezetik. Itt egy zsüri bírálja el a kutyákat. Jellemző rájuk, hogy csak a külsőségeket: járást, fejtartást, szőrzetet és egyéb, a kutya jellemétől, eszétől független dolgokat bírálnak, amiből le lehet vonni a következtetést: az ember felszínes lény, aki többet ad a látszatra, mint a lényegre.

A KUTYÁK

Az ebtársak nagy fegyelemmel viselték el az embertelen megpróbáltatásokat. Szenvedtek a melegtől, a sok kíváncsi nézőtől és megadóan tűrték gazdáik fennhéjázó viselkedését. Egy cocker-spániel kolléga beletörődve viselte, hogy gazdája szemérmetlenül, egy hatalmas táblán ajánlotta fel férfiúi szolgálatait. A gazdája 1000 forintot kért egy légyottért és ez jellemző arra, hogy az ember a legtisztább kutyai érzéseket is hajlandó áruba bocsátani.

Egy rövidszőrű tacsi fiú szűkölve panaszolta, hogy beleszeretett szálkásszőrű tacskó leányzóba. A hölgy szívesen fogadta volna a közeledést, de gazdája közéjük állt. Megnéztem az illetőt. Öreg volt és kopasz, egyik kezében a kutyát tartotta, a másikkal görcsösen kapaszkodott egy nőbe, akinek válláig érő hosszú haja volt. Ebből következik, hogy a gazdik megtiltják a kutyáiknak azt, amit ők bátran megcselekednek..

Le kell szögeznem, hogy mi kutyák a lábunkat emeljük a pedigrére. Ezt a megalázó megkülönböztetést az ember találta ki. Ismerek olyan kutyatársat, akinek egyetlen felmenőjét sem írták törzskönyvbe, mégis derék, nemesszívű eb, megédesíti egy szerencsétlen öregasszony életét, akit rokonai és a több bi ember kutyába sem vesz. Bezzeg ezt a nagyszerű ebet, nem engednék be ide a kiállításra, sőt, még azt a disznóságot is megteszik, hogy szegény asszonynak többszörös adót kell érte fizetni, mint egy puccos, elkényeztetett, pekingi palotapincsiért.

A VITA

Több neves kutyaértelmiségi szümpoziont rendezett, hogy pontot tegyenek a státusz-szimbólum kérdésre.

Egy foxi elmondta, hogy elvált a gazdájától, amikor az a Trabantját egy Mercedesre cserélte ki, mivel a tulajdonosa úgy találta, hogy a nagy fekete kocsit

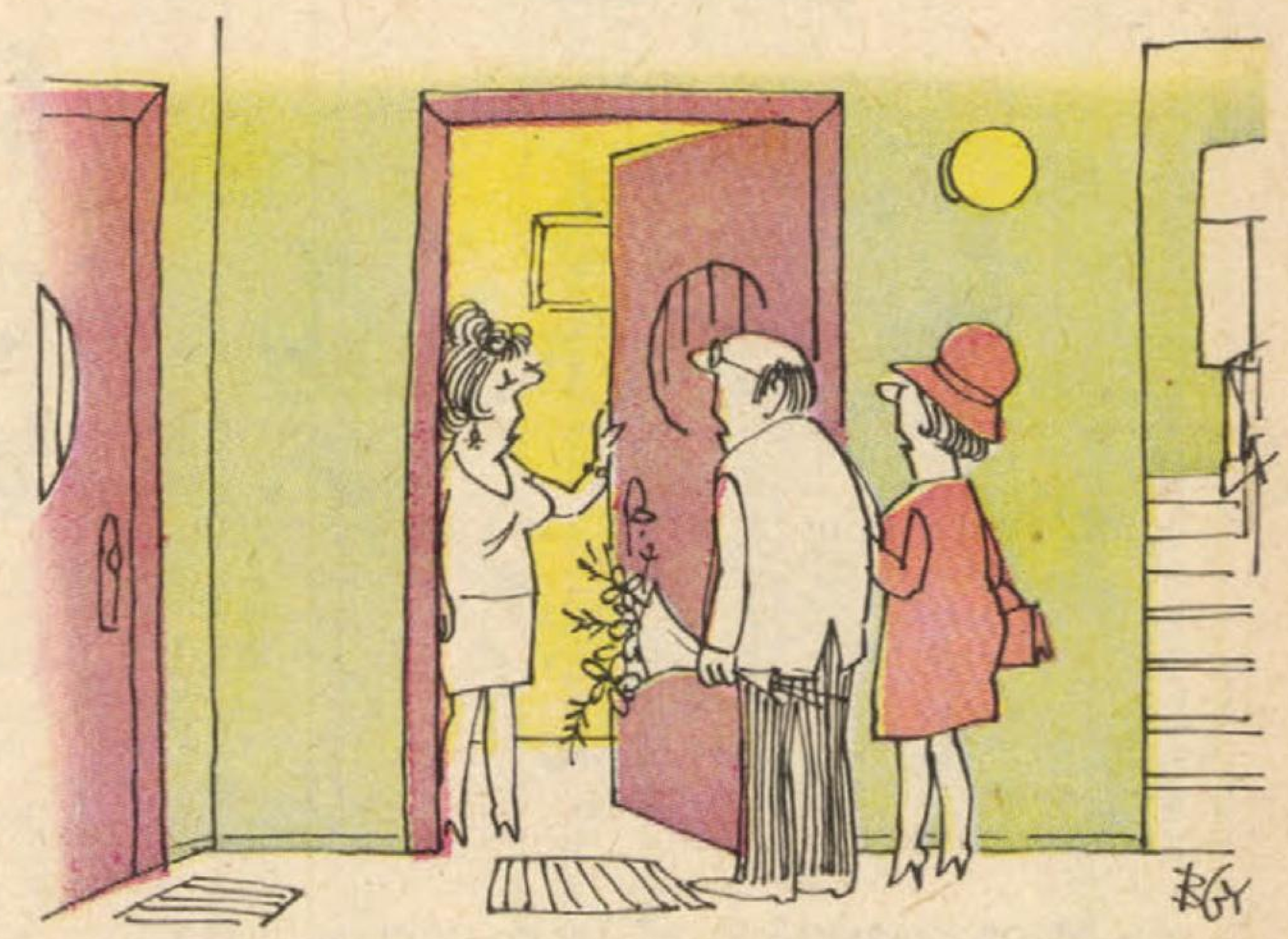
legfeljebb egy agár, vagy német vizsla dekorálja megfelelően. Egy hatalmas bernáthegyi kollega kifejtette, hogy őt azért vásárolták, mert gazdája vele akarja irigyé tenni kollégáját, akinek „csak" német juhásza van...

Több hasonló példa elhangzott, az egybegyűlt kutyatársak mégis elutasították, hogy státusz-szimbólumnak minősítsék őket. Megállapították, hogy egyes sznob kutyatartók magatartását nem lehet általánosítani. A többség szereti a kutyáját és azért él vele, mert megtalálja benne azt, amit az ember nem mindig tud nyújtani: a hűséget, a ragaszkodást és a szeretetet. Az embernek szüksége van a kutyára. Mert a kutya hozzásegíti gazdáját ahhoz, hogy az szépnek, okosnak, hatalmasnak érezhesse magát. S néha embernek.

A kéziratot közreadta:

Ösz Ferenc

HŰVÖS FOGADTATÁS

– Valami tévedés lesz a dologban. Nekem sosincs születésnapom!

RÉSZVÉT

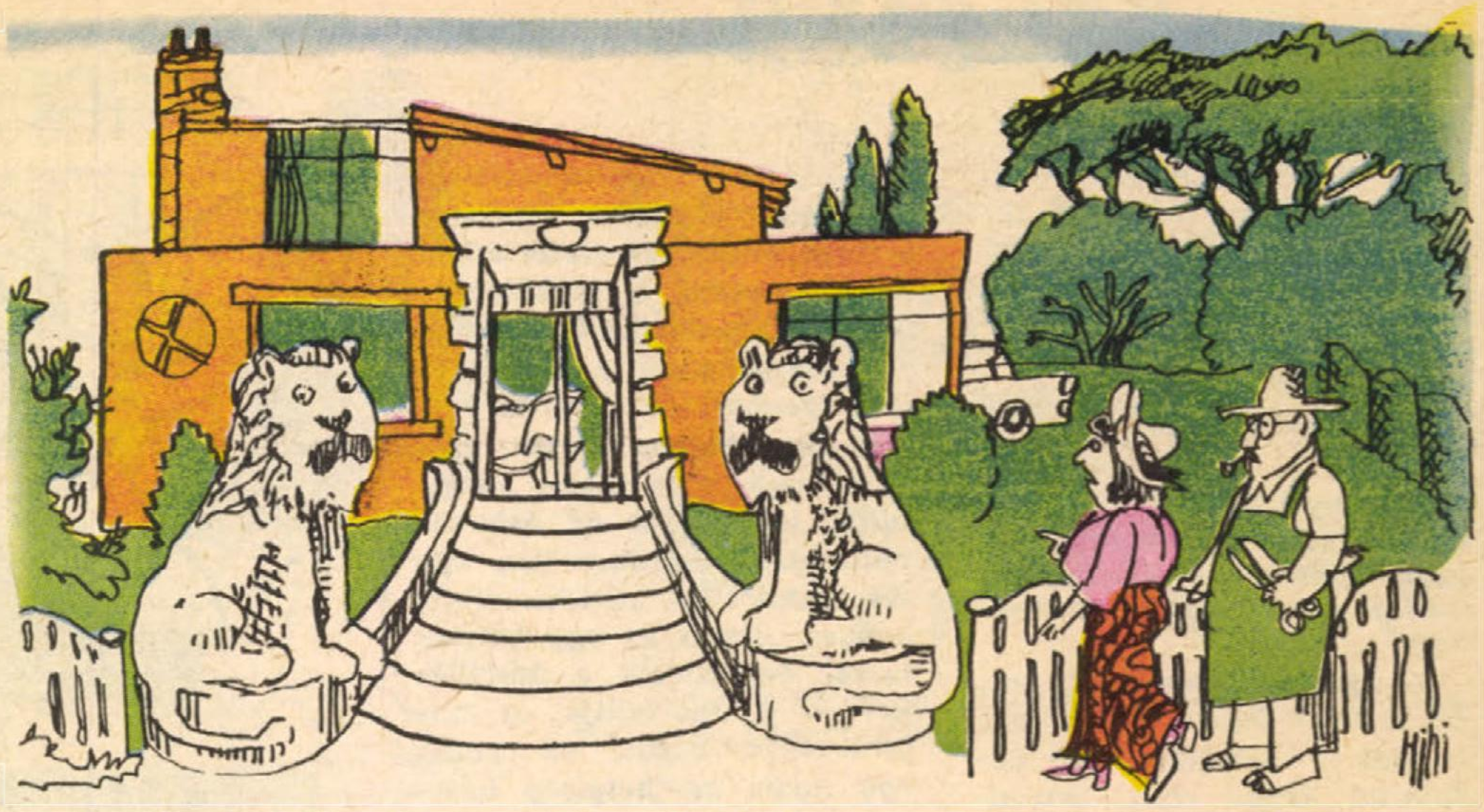
– Milyen csinos kislány, és ortopédcipőt kell hordania...

NYÁRI ZÁPOR

– Nagyon rendes feleséged van. Utánunk hozza az ernyődet...

SZOMSZÉDOK

– A márványlépcső még csak hagyján, de honnan szerzünk ilyen kőoroszlánokat?

KRÚDY GYULA: VARJÚLEVES

Ez a történet még abból az időből való, amikor a magyarok szerettek otthon üldögélni.

Az Angyalzugban például sohasem lehetett lépéseket hallani; legfeljebb éjfélkor, a kísértetek órájában, amikor mindenki aludt. Ámde az nem volt lehetséges, hogy napközben láthatta valaki a szomszédját, ha csak lyukat nem fúrt a kerítésbe. A kerítések pedig többnyire sárból voltak építve, a tetejükön mindenféle vadnövények teremtek, amelyeknek magvait a madarak hordták egyik házból a másikba, mert másvalaki amúgy is hiába kopogtatott volna velük. De a stiglincet, amely az ördögszekerek magvait piros mellénykéjében fütyürészve hozta: nem lehetett felelősségre vonni. Ugyanígy nem a szarkát sem, amely mindig a kertek végében szeret csatangolni, beljebb sohasem merészkedik, mert fél az emberektől. A cinke is maghordó madárka, ő pedig nagyon szereti a néma kerteket, ahol egyedül mulatozhat. Ilyenformán történt, hogy a kerítéseken, a kerítések mellett rengeteg csalán nőtt az Angyalzugban. A csalán bozótokká, ligetekké, sűrűségekké növekedett, miután senkinek se jutott eszébe irtani e mérges, csípős, haragos növényt. Az Angyalzugban tán örvendeztek is magukban az emberek, hogy ez a gyűlölködő növényzet választja el őket egymástól.

De azért mindenki tudta, hogy például Andercs, aki nyáron táncmester volt, míg télen henteskedett: mivel foglalkozik igazában. Nagyhajú, ragyavert, hóbortos ember volt, — aki nem volt való erre a világra, — koldus és rongyos, — az igazság szerint régen a kertben kellene a madarakat ijesztgetni, — mégis tudott feltűnést kelteni az Angyalzugban, amikor csak egy vöröshagyma elfogyasztásához fogott is. A hagymával és a zsebkésével kiállott az udvara közepére, és onnan hangos szónoklatokat tartott:

— Bolond az egész világ, mert azt hiszi, hogy sonka vagy véreshurka nélkül nem lehet megélni — szónokolt Andercs, hogy az alvó házikókban olyan mozgolódás keletkezett, mintha a lakók leakasztanák magukat a szegekről, ahová régen felkötötték életüket. Holott a hús voltaképpen csak a vadembereknek vagy a vadállatoknak való nem pedig rendes polgáremberek. Az igazi erő — a szellem, a fantázia, az eszprit, a nagy gondolat és a táperő a vöröshagymában van. Ez hosszabbítja meg az életet, ez mulasztja el a betegségeket. Ez teszi hűségesekké a nőket, hogy még bolhafogdosás közben sem gondolnak a hamiskodásra.

Andercs meghámozta a vöröshagymát és nagy passzióval enni kezdte a levágott gerezdeket. Sustorgott, recsegett, harsogott fogazata alatt a hagyma, hogy kitüzesedett az arca, megizzadt a homloka. A szomszédság persze, amely a kerítések megöl vagy a padlásyukakból leste a bolond Andercset: nagy csodálkozással nézte Andercs táplálkozását. És a sánta szabó így szólott a feleségéhez:

— Keríts nekem egy vöröshagymát, megéheztem.

Máskor, őszi vermelések idején Andercs megint csak kiállott az udvarára és káposztafejet tartott a kezében. A káposztának kivágta a torzsáját és ropogtatva ette a kemény gyökeret.

— Hm, milyen balga voltam eddig? — morfondírozott magában, mintha valami nagy felfedezést tett volna. Mire a megritkult csalánbokorban, de a száradozó bozótokban, a kerítéseknek állított nádcsomókban, de még a télire való kukoricaszárakban is, amelyek a házak elkülönítésére szolgálnak: zörgés támadt, mintha szél kerekedett volna. Pedig csak a szomszédság figyelt fel Andercs szónoklatára.

— Balga voltam, mert azt hittem, hogy a káposzta csak savanyítva, főleg pedig töltve élvezhető —, folytatta Andercs, amint a káposzták torzsáit vagdalta és ropogtatta fogaival —, pedig a káposztának a levele csak a kecskének való, nekünk, embereknek, a káposztagyökeret teremté az Isten. Ebben van az erő, mint akár a csontban. Ebben van a halál ellen való védekezés, mint akár a jámbor életben. Ebben van a jó, finom, nyugodt álom, ami csak kevés embernek az ajándéka. Bezzeg én gondtalanul alszom, mert a káposztának csak a torzsáját eszem.

— Hozzatok fel a veremből egy káposztafejet —, szólt suttogva hozzátartozóihoz a gazdag tímármester, aki harmadik szomszédja volt Andercsnek, de egyébként még a köszönését sem szokta fogadni.

No de muladozott az idő, a fák és bokrok mind távolabbra mentek az emberektől, mintha szégyellenék koldusságukat, késő ősz lett, Andercs tökmagot pirított és olyan hangos szóval dicsérte a tökmag jóságát, egészségességét, tápláló erejét, hogy aznap még a háziurak is tökmagot ebédeltek az Angyalzugban. Különösen azok, akiknek valamely vétek nyomta a lelkét. És valamiképpen könnyebben érezték magukat a tökmag elfogyasztása után. Majd mindenféle aszott kökényekkel, a földben felejtett répákkal, kalarábékkal állott ki Andercs az udvar közepére és messzihangzó szóval dicsérte azoknak a mezei növényeknek a jóságát, amelyek egész esztendőben érnek és így olyan erőre tesznek szert, mint azok az idegemberek, akiket a halál se mer bántani. Nem, sehogy se lehet meghalni annak, aki a földben felejtett kalarábéval táplálja magát, mert ez még a tormagyökérnél is erősebb.

— Főzzetek ebédre kalarábét — intézkedett háznépével a gazdag boltos, aki már réges-régen semmit sem tudott enni, mindent kiadott a gyomra. És a kalarábéból egy tállal evett.

Igazi ideje Andercsünknek azonban télen következett be. Disznóöléshez azonban nem hívták, mert kiment a divatból. Otthon ült tehát és mindenféle szerkezeteket állított fel a varjak fogdosására. Ezek a madarak ugyanis még Andercset is meglátogatták, mert még nem tudták, hogy milyen szegény ember őkelme. A mély hóba mindenféle csapóvasakat, hurkokat, csapdákat dugdosott és az udvarát ellepő varjakra rádörrentette az ajtót, hogy azok ijedten elmenekültek a kopárságból. De néha egy-egy varjú zsákmányul maradt a csapóvasakban.

A varjúlevessel — mert hiszen levesnek főzte meg Andercs a vadmadarakat — kiült a ház eresze alá és ott fújta hűtögette a forró levest. És így beszélt:

— Most már tudom, hogy miért hal meg annyi ember a világon, akinek módjában volna akár a legfinomabb pástétomokkal táplálkozni!

Andrecs szavaira most nem rezzentek meg a csalánok, sem a bokrok, sem az örökösen rekesztő, reszkető, zirgő-zörgő kukoricaszárak, tél volt, kopár és üres minden az Angyalzugban is. Csak a padlásokon hallatszott valami dörömbölés, mintha unatkozó kandúr kergetné a száradó diókat.

— Most már tudom, hogy az emberek botorul élnek, nem azt eszik, amit enniök kellene, hanem mindenféle haszontalanságokkal töltik meg a gyomrukat. Ártatlan állatok húsával, amely állatokat maguk mellé szoktattak meg alattomban. Pedig abban az állatban, mely az ember közelében, az ő táplálékán növekedett fel: annyi erő sincs, mint magában az emberben. Csak a vadban, a szabad természet gyermekében van erő, mert ő távol él az emberektől és magára van utalva élete fenntartásában. Ugyanezért egy tányér varjúlevest nem adnék oda egy tányér legfinomabb tyúklevesért sem, mert a varjú a madarak igazi őse. Ő az a madár, aki mindent megeszik, amit a világ neki kínál. Ő az a madár, amely összeszedi magába a holtak és elvenek erejét, mert egyformán megeszi a holtat és az elevent. Ő az a madár, amely a legkisebb hulladékon is elél, mert abból is kiveszi a nagy természet erejét. Éljen a természet, amely a varjúban összpontosította a világ erejét.

A nagybeteg boltos, hallván Andercs szavait, félretolta a finom pecsenyéstálakat ágya mellől, felkelt és mezítláb végigment az udvaron, hogy a varjúfogó csapóvasat felállítsa.

ZAJ

A költő megénekelte vadregényes Almássy téren, a melengető tavaszi napsütésben, ismét rátaláltam a nagy humanistára, az emberiség jótevőjére, Droznicsek Árpádra.

Szemében fanatikus tűz lobogott:

— Hosszú, álmatlan éjszakáimon azon töprengtem: hogyan segíthetnék a zajártalmaktól szenvedő embertársaimon?

— Igazán kíváncsivá tett. Ez valóban önhöz méltó nagy feladat — hajoltam meg hódolattal Árpád előtt. Droznicsek büszkén, diadalmasan folytatta:

— A különleges füldugók, hangtompító berendezések nem sokat érnek.

— Mi hát a megoldás?

— Mint minden igazi nagy találmánynak, ennek is nagyon egyszerű az alapgondolata. A nagyvárosi zajokat tulajdonképpen lehetetlen megszüntetni. Így hát egyetlen járható út maradt: módszeresen hozzá kell szoktatni az embereket a zajokhoz.

— Megmérhetném a pulzusát? — kérdeztem aggódva Árpádtól. — Nem érzi rosszul magát?

— Elsősorban azokkal foglalkozom, akik faluról jöttek fel Pestre. Ők megszokták az erdők zöld csöndjét, a hegyi patakok andalító csobogását, a madarak dallamos trilláját.

— Egy költő veszett el magában Droznicsek!

— Látja mellettem ezt a fekete dobozt? Ez egy kitűnő magnó. A szalagokon nem a zeneirodalom gyöngyszemei, avagy a Zeppelin együttes legnépszerűbb felvételei találhatók, hanem a legkülönfélébb budapesti zajok. Szerény díjazásért nálam a legfülsértőbb idegborzoló zajok hallhatók. Egyhónapos alapos zajkúra után már olyan edzett fülük lesz, mint az őshonos pestieknek. Parancsoljon egy kis kóstolót! — mondta előzékenyen Árpád és egy kattintással beindította a készüléket. — Amint hallja, ez motorkerékpár-zúgás, ez pedig egy nyári kerthelyiség beatzenekara, teljes hangerővel, amely miatt a ház lakói egész éjjel fel-alá sétálnak ágyaikon. Ez pedig egy nagy hangerejű veszekedés. Éjjel fél kettőkor négyszáz álmából felkeltett lakó veszekszik egy részeg, garázda albérlővel, de az túlüvölti őket. Ez egy aszfalttörő szörnyeteg hangja, ez egy légkalapács, ez pedig Szepesi a londoni Wembley stadionban: épp az emlékezetes 6:3-as mérkőzést közvetíti. Most pedig eredeti felvételen hallja a Visegrádi utcából a végállomásra beforduló villamosok rémes csikorgását.

— Az első leckébe majdnem belesüketültem — mondtam elgyötört hangon.

— Kérem, ajánljon vidéki ismerőseinek. Pestre költözés előtt forduljanak hozzám bizalommal.

— Számíthat rám!

Droznicsek Árpád ekkor a táskájából féltő gonddal elővett egy másik magnószalagot:

— Ha tíz ügyfelet szerez, jutalmul meghallgathatja ezt a felvételt. A Bakony rengetegében vettem fel, decemberben éjfél után. A pesti emberek ezért a magnófelvételért minden pénzt megadnának.

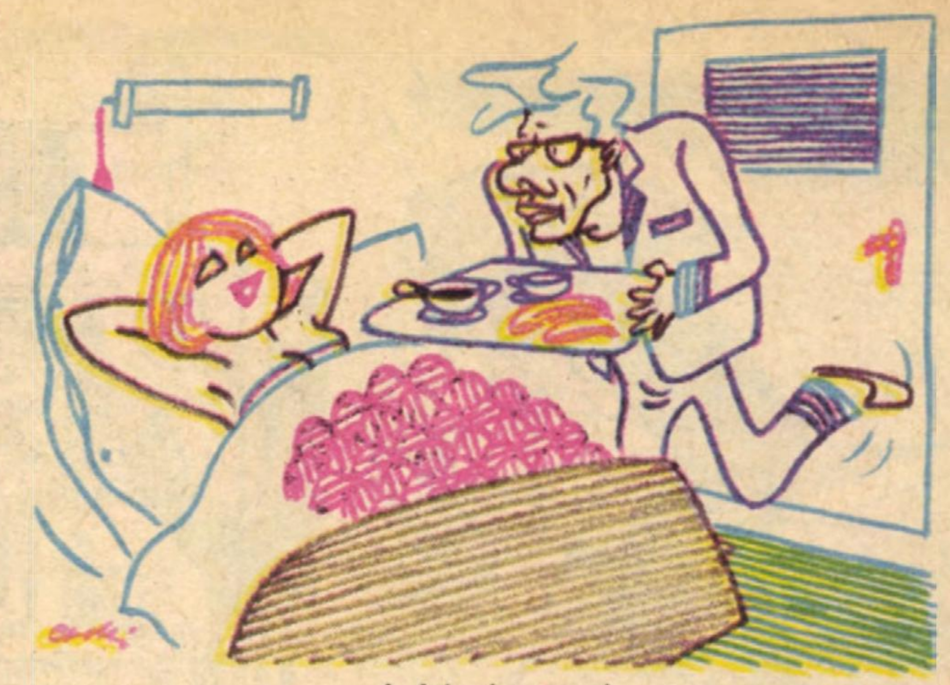
— Mi van rajta?

— Másfél órányi, feledhetetlen, lelket gyönyörködtető, tökéletes csend...

Galambos Szilveszter

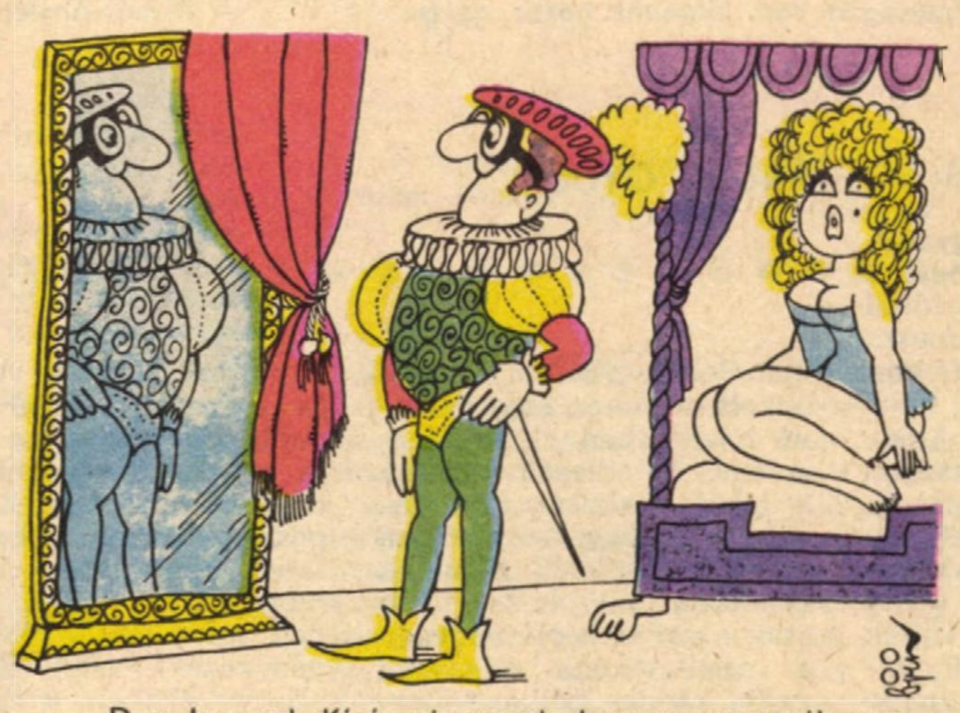
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: KIVEL CSERÉLNÉNEK?

Erdei Sándor:

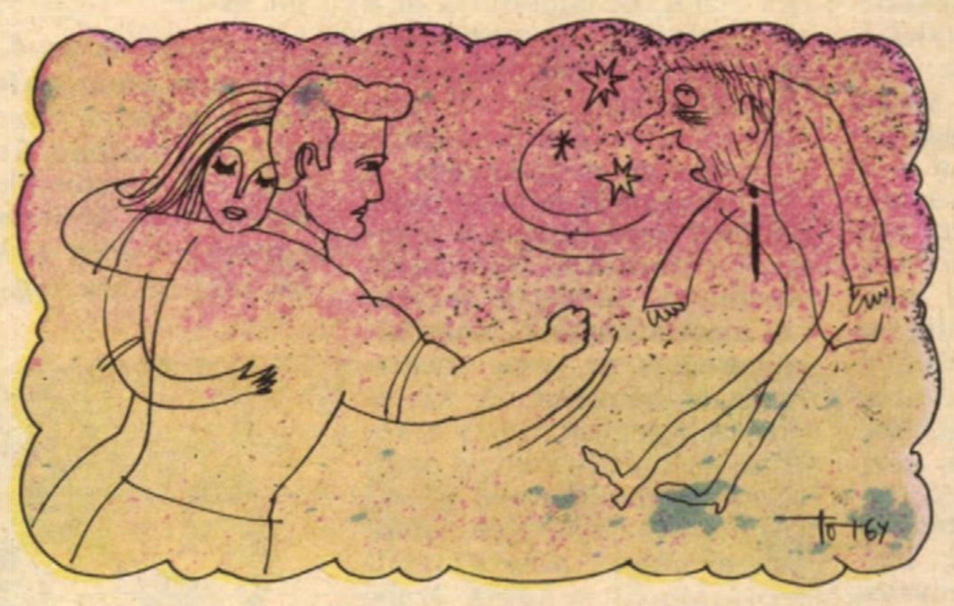
– A feleségemmel.

Balázs-Piri Balázs:

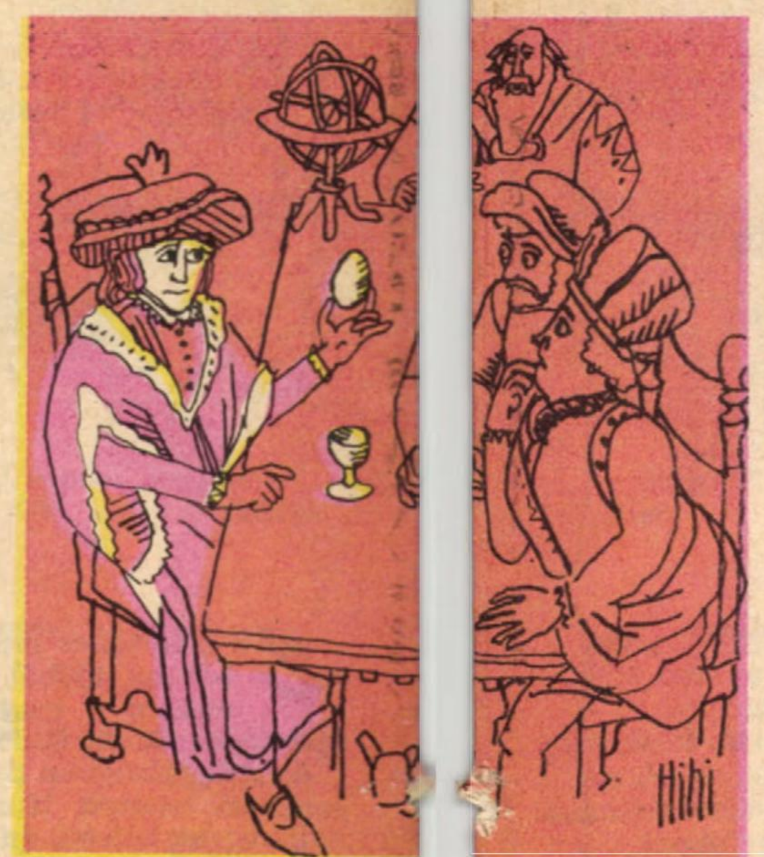
– Don Juannal. Kíváncsi vagyok, hogyan mutatnék spanyol öltözékben...

Tót Gyula:

– Ben Quick-kel. Mert akkor megverhetném egy-két ellenségemet.

Hegedűs István:

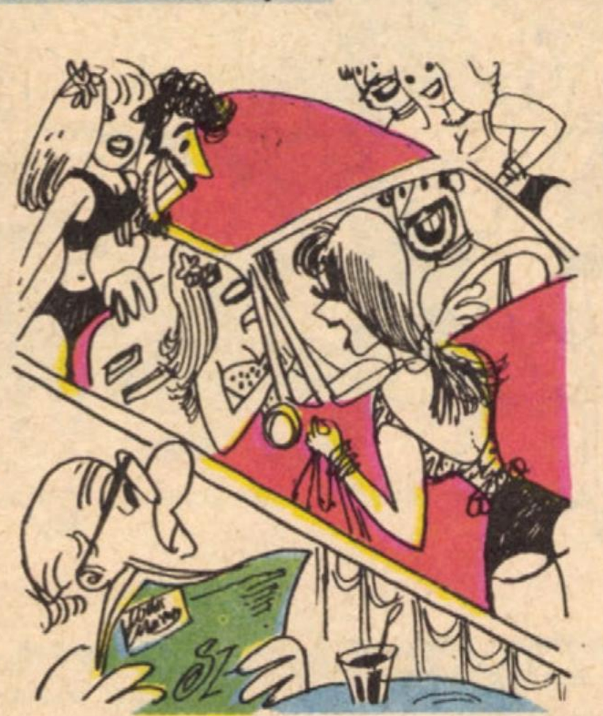
– Kolumbusz Kristóffa[...], mert ő egy öt-lettel vívta ki a halha[...]tatlanságot.

Lehoczky István:

– Akinek megfelel [...]a lakásom...

Szűr-Szabó József:

– Azokkal, akik nem cserélnének velem...

Dallos Jenő:

– Senkivel!

Várnai György:

– VIII. Henrikkel, mert neki nem kellett nőtartást fizetnie.

Sajdik Ferenc:

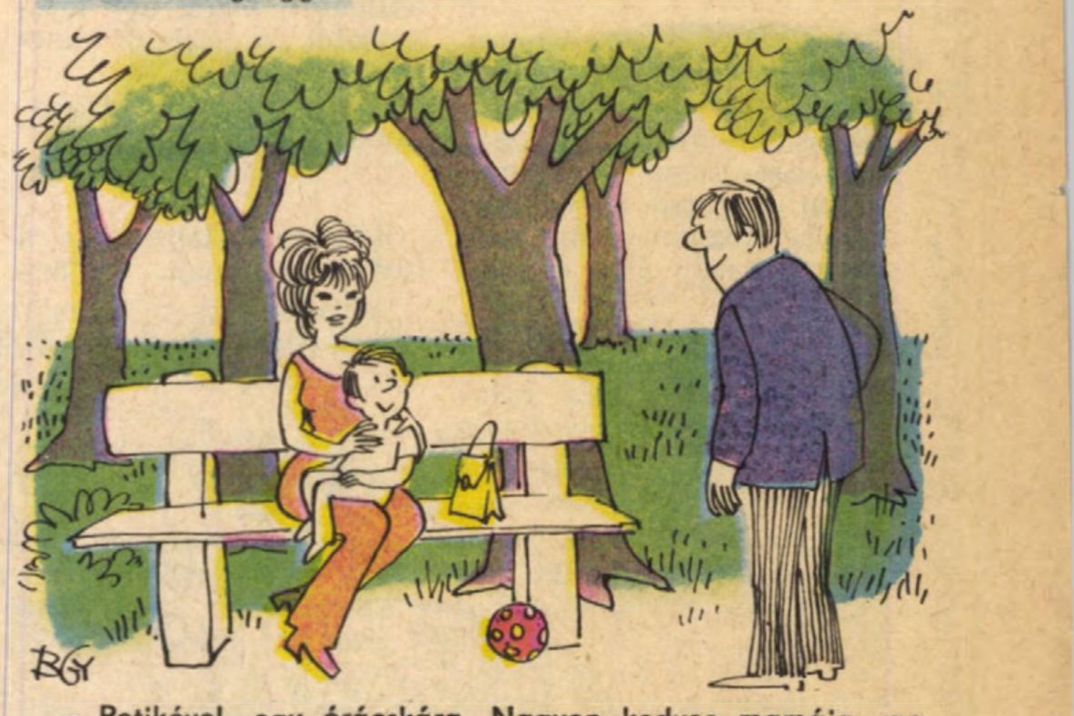
– A tévé-macival. Ő minden este már fél nyolckor lefekhet...

Endrődi István:

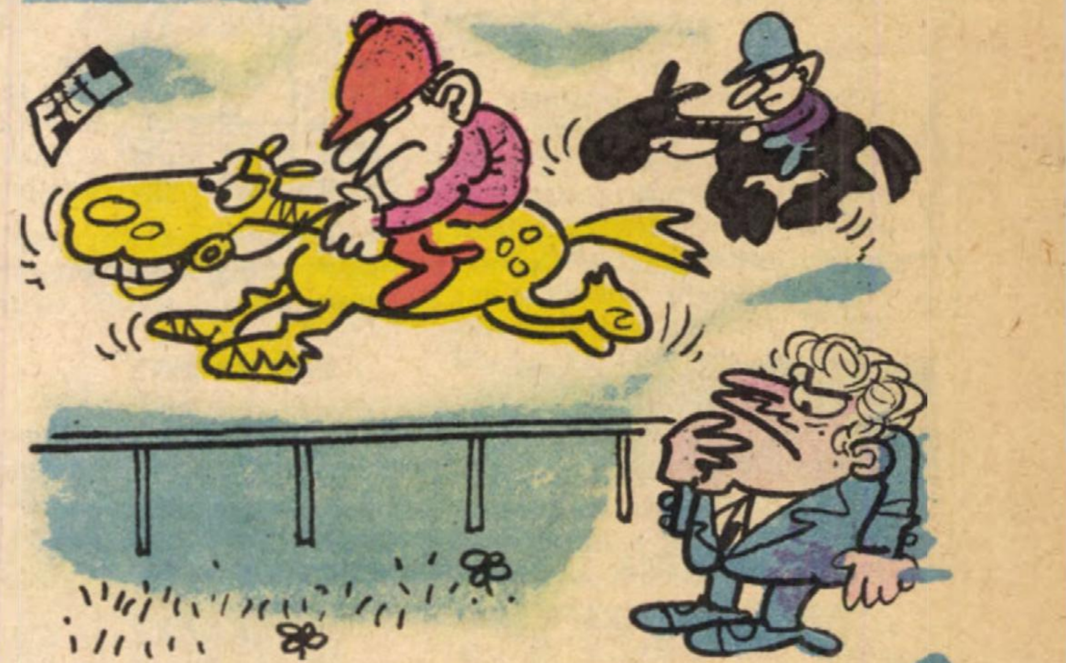

– Egy maharadzsával. Szeretnék főszezonban két hónapot a Balatonnál tölteni...

Brenner György:

– Petikével, egy órácskára. Nagyon kedves mamája van.

Fülöp György:

– A versenylóval, mert mindig futtatják.

FABATKÁTOR

Láttam nemrégen egy szép, új középületet, gondoltam, megnézem belülről is, úgysem voltam mostanában szép, új középületben. Szép, hosszú folyosók vezettek a bejárattól balra és jobbra, nekem különösen egy világoskékre festett folyosó tetszett, azon mentem végig. A legutolsó ajtó, amely a szép, kék, folyosóra nyílt, kissé nyitva volt és halk zúgás hallatszott a szobából, mintha kvarclámpák zümmögtek volna odabent.

Ujjammal benyomtam az ajtót, hogy belessek, és egészen elálmélkodtam a látványtól: elegáns, tiszta irodahelyiség volt ez, amilyennek egy kulturált hivatali szobát elképzel magának az ember, csakhogy legalább tíz íróasztal állt a szobában, az asztalok mögött pedig jól öltözött, érett férfiak ültek, zárt, üvegfalú hengerekben, mintha egy-egy furcsa telefonfülkében ücsörögtek volna. A hengerekre mindenféle vezetékek voltak rákapcsolva, műszerórákkal, mutatóik ide-oda lengtek.

Megrezzentem, mint akit rajtakaptak, mert egy fiatal nő állt meg az oldalam mellett. Fehér köpenyt viselt és gyanakodva méregetett. Majd azt kérdezte:

— Hozzátartozó?

Zavaromban igent bólintottam. A fiatal nő erre rámmosolygott, s intett, hogy lépjek be vele a szobába. Aztán kérdőn nézett rám:

— Kit keres?

Találomra az egyik üvegfülkére mutattam. A fiatal nő odasietett a fülkéhez, és egy dossziét nyújtott be az üveghenger kívülről nyitható kis ablakán a bent ülőnek, majd hozzám fordult:

— Nagyon szépen fejlődik — referált szeretettel nekem, a *hozzátartozónak*. — Már megkülönbözteti a kérelmet a panasztól. Tegnap már önállóan fogalmazott is!

Büszkén mosolygott a fiatal nő, én pedig dadogva jegyeztem meg:

— Még sohasem láttam ilyen... izét...

A kedves, fehér köpenyes hölgy kisegített:

— Fabatkátort — mondta. — Mert először van itt, ugye?

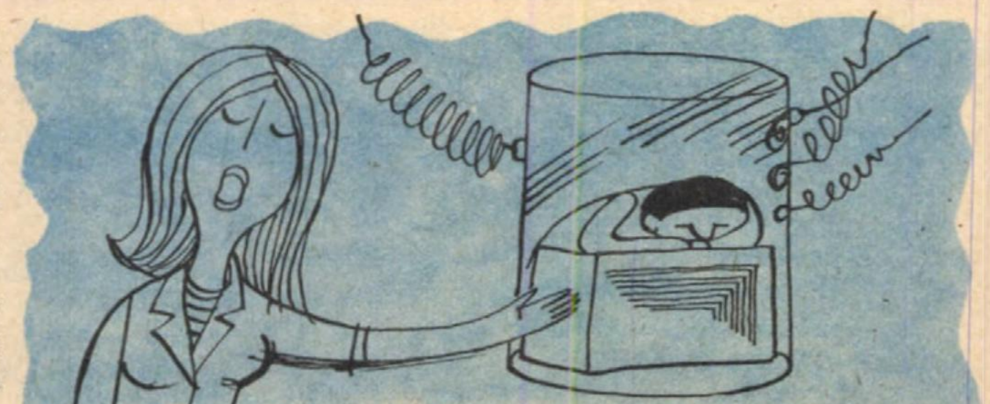
— Igen — bólintottam. — És hogyan működnek ezek a...

— Ugyanúgy, mint az inkubátorok — magyarázta lelkesen a fiatal nő. — A mi intézetünk az egyetlen az országban, ahol a hivatali munkára még éretlen, mondhatni életképtelen felnőtteket alkalmassá teszik különböző beosztásokra. Bocsánat!

Az egyik fabatkátorhoz sietett, melyben egy zömök férfi ült, s egészen lilára vált arccal ordított, szerencsére meglehetősen jól volt szigetelve a fülkéje. A fiatal nő babrált valamit az üvegfülke szerkezetén, majd visszajött hozzám:

— Nehezen bírja a hivatal levegőjét, nagyon korai kinevezett — magyarázta meg a zömök férfi viselkedését. — Mások meg éppen ellenkezőleg, túlságosan aluszékonyak. Ez a kedves, szőke fiúcska — mutatott rá egy hivatalnokra, aki az íróasztalra borulva feküdt — állandóan alszik, csak az ebédidőre ébred fel.

— Nagyszerű intézmény!

— jegyeztem meg. — És kik kerülnek ide? Sokan vannak?

— Bizony sokan — mondta a fiatal nő. — Tudja, nagyon sok kora-kinevezett születik manapság, akik összeköttetéseik, családi helyzetük, vagy más okok miatt hamarabb kerülnek pozícióba, s egy fabatkát sem ér a munkájuk. Ezt a nehéz időt töltik nálunk a fabatkátor-inkubátorban, s amikor kiengedjük őket, már önállóan is megállnak a lábukon. Óh, ne haragudjon, úgy látom, a hetest tisztába kell tenni... Nagyon nyugtalan, a beadványát rágja...

— Már megyek is! — mondtam. — A világért sem tartanám fel a munkájában. Csak egyet kérnék! Mondjon nekem valakit, aki innen, maguktól került ki, egy fabatkátorból és most kitűnően végzi a munkáját! Szeretnék találkozni egy ilyen volt páciensükkel!

A kedves, fiatal nő gondterhelten nézett rám:

— Sajnos, nem tudok senkit sem mondani — szólt lehajtott fejjel. — Tudja, mi még nagyon fiatal intézmény vagyunk!

Somogyi Pál

DOROGON JÁRTUNK

József Attila művelődési ház, Dorog. Jó ötvenéves épület, túl van már férfikorának delén, vagyis zárkózott, sőt, mogorva. Nagy kőpadlós terem, a plafont nem is látni, olyan magasan van.

— Majd terjeszkedünk — mondja Bónus István, az igazgató. — Galériát építünk, és magasságában bontjuk meg a csarnokot.

Emeletközbeépítés. Már ezért is érdemes volt Dorogra jönni . . .

*

A könyvtárban finom és csendes ősz-illat, mint mindenütt, ahol rengeteg kötet sorakozik kis helyen. Jó lenne pár évre leülni a csend közepébe, nézni, hogyan bólintgat be az akácok ága, és elolvasni mindent Aanrudtól Zweigig.

Kéri Margit, a könyvtár főnöke módfelett ifjú emberke az örökégők rokonszenves típusából. Dojcsán Istvánról beszél, a javakorú bányalakatosról, aki egy éve kapott rá az olvasásra, de azóta mindennapos vendég, már a modern franciáknál tart és szenvedélyesen vitatja a „Kritika" c. folyóirat cikkeit.

A könyvtár huszonnyolc jelentősebb előadást rendez évente. Legutóbb négyszáz bányász hallgatott végig egy tájékoztatót a Zsiguli karbantartásáról.

Hát ne igen panaszkodjunk.

*

Kilencven tagja van a fúvószenekarnak. Feljönnek a műszakról, aztán megszólaltatják a vidám rezeket. Körülfújdogálták már az országot, mindenhonnét serlegekkel jöttek haza.

Egy kicsit mérgesíti a társaságot, hogy éppen a saját pátriájuk nem ismeri őket. Megüzenték a környező községek tanácsának, hogy küldjenek csak kocsit, bárhová elmennek koncertezni. Boldogan, és persze teljesen ingyen.

Futball-asszociációk jelentkeznek, tessék, hát lehet amatőr alapon is profihoz méltó teljesítményt nyújtani. Adott esetben ez csupán tüdő kérdése. Meg persze a szívé . . .

*

Két szinttel lejjebb: fényes műgyantát dömöckölnek valami sablonra, tollkönnyű hajótesteket fabrikálnak. Köles János, lakatos az elmúlt húsz év során legalább harmincezer boldog órát beleépített ezekbe az ékszerfinom hajócskákba. Ha már hobby . . .

— Édesapám is bányász volt. Kaptak tűzifajárandóság fejében évente egy fuvar topolyát. Ebből faricskáltam én sráckoromban az első hajót. Egy ébresztőóra rugóját tettem bele, az volt a motor. Ha jól felhúztam, harminc méterre is elhajtotta.

Köles János aztán 1965-ben Európa-bajnokságot nyert egy D 10-es modellel. Azt már távirányítású rádiószerkezet hajtotta.

A folyosón különös szerzetbe botlunk. Apró emberke, a vállára vetve két óriási hajómodellt szállít, a sarkát verik. Elöl egy csillogó sárkányhajó, hátul egy Európa-típusú cirkáló. Ügyetlenül lépdel a nagy szárnyaival, mint sirály a szárazon. Szabolcsból jött a versenyre.

*

Süt a nap, a tavaszi fák tele vannak fürtös virággal. A városkát át meg áthálózó csőrendszer is szinte nevet a fényben.

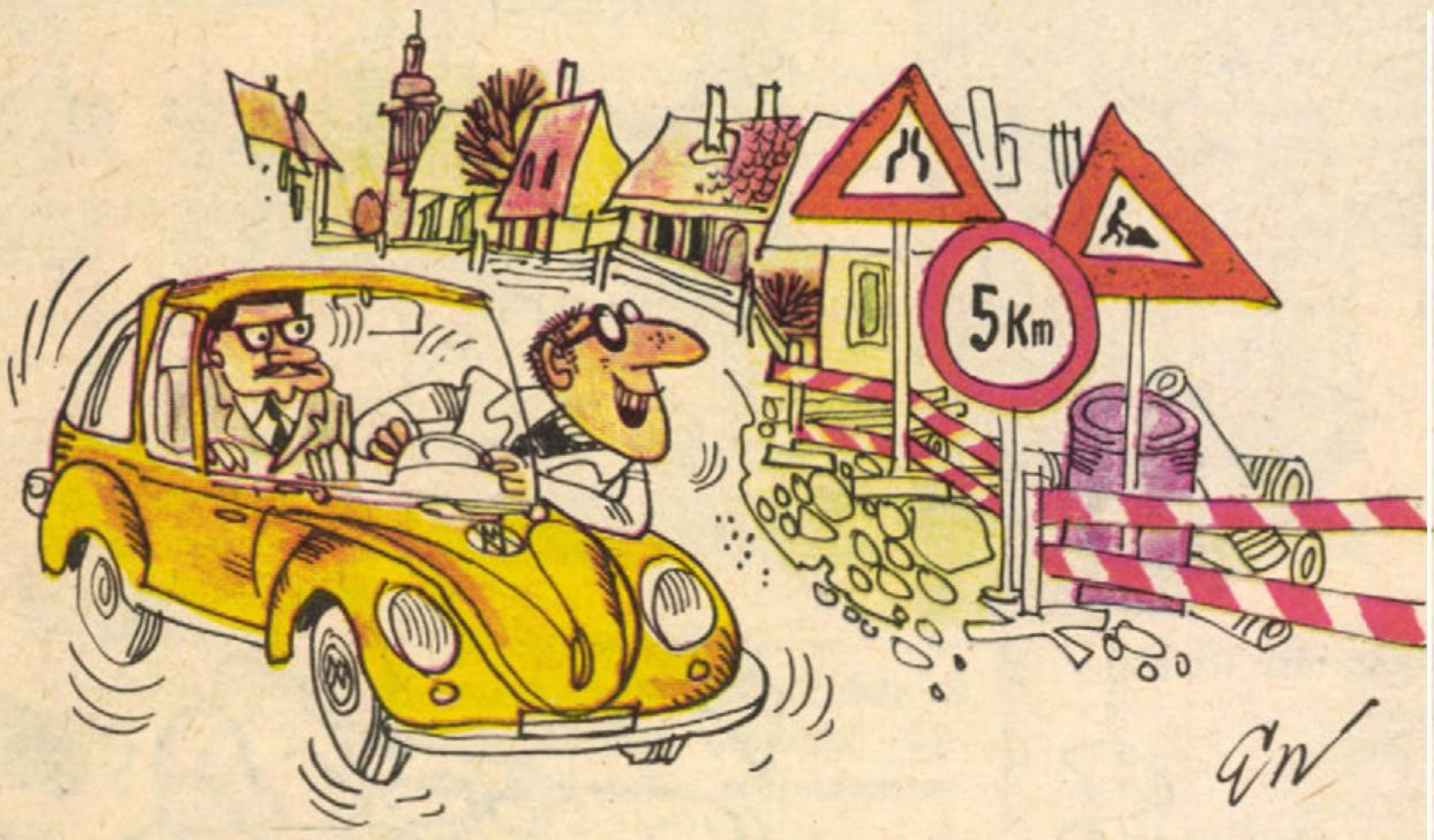
Peterdi Pál és Endrődi István riportja

A DOROGI KÖNYVTÁRBAN

– Arrafelé bányásszon, ott még remek olvasnivalók vannak . . .

TÁJKÉP CSATORNAZÁS UTÁN

– Útfelbontásban már elérték a pesti színvonalat . . .

SZILÁNKOK

CIGARETTA

— Ön mennyit szív naponta?

— Körülbelül ötven cigarettának megfelelő füstöt — válaszolta nemdohányzó ismerősöm.

ABSZOLÚT RÖVID ÉRTEKEZLET

— Kedves megjelentek! Az értekezletet meg se nyitom!

PANASZ

— Nem elég érdekes, színes, változatos a film-import — mondta lehangoltan a mozijegyüzér.

AUTÓELLENES JAVASLAT

Olyan riasztóberendezést kellene beszerelni az autókba, amely akkor is vészjelzést adna, ha a kocsi gazdája ülne a volán mellé.

LÓVERSENY

— Az én férjem a legrendesebb ember. Minden idejét a lóversenyen tölti — mondta büszkén a zsoké felesége.

KORHOLÁS

— Nem szégyelli magát? Felvilágosult ember létére miért nem megy orvoshoz?

— Nincs rá időm. Magam is orvos vagyok.

ILLUZIONISTA

A nagy illuzionista, a reflektorok fényében, a felesége szeme láttára, eltüntette a havi fizetését.

SZEMTELENSÉG

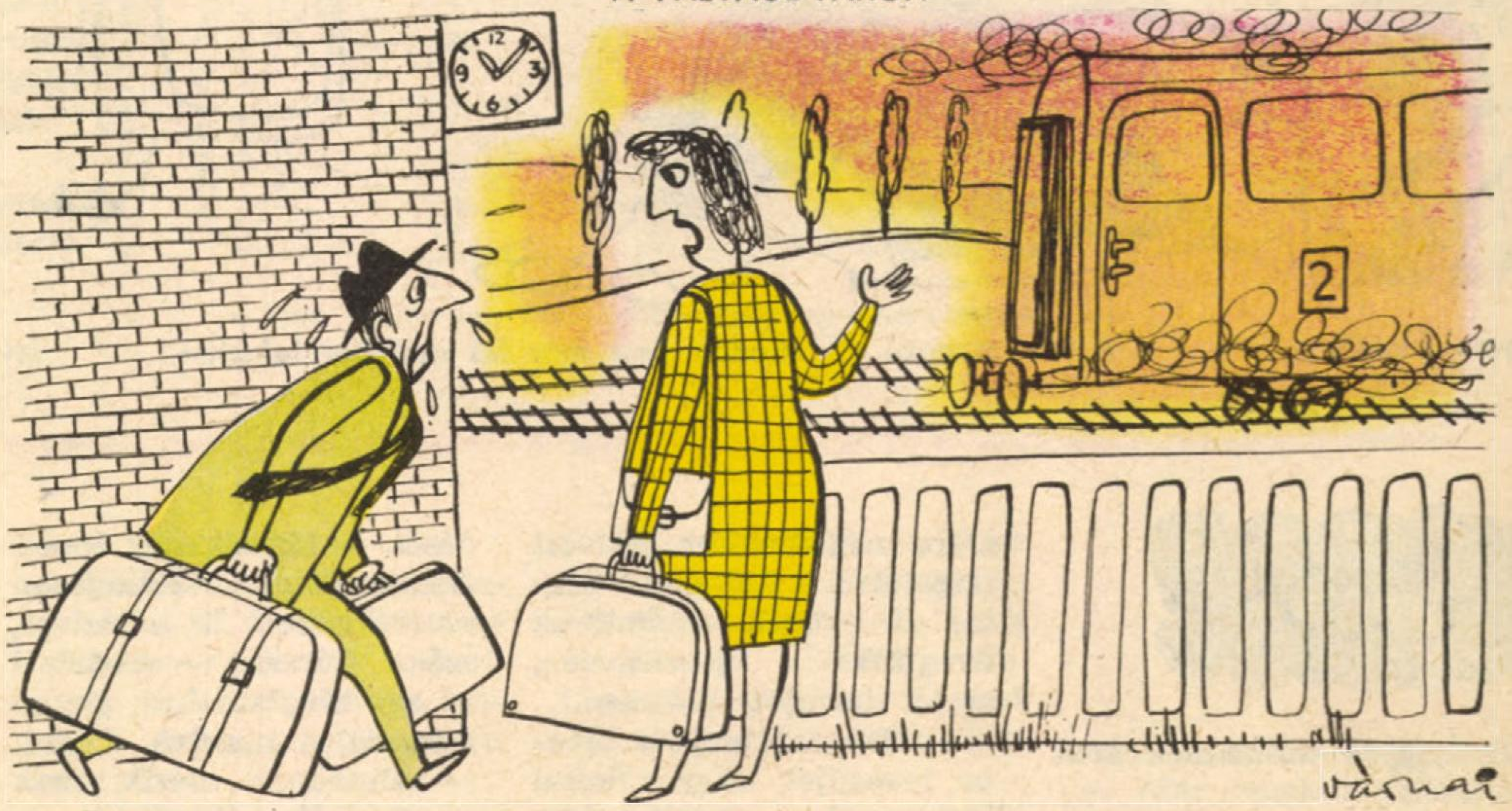
Z. csak a KERAVILL-üzletek kirakatában nézi a televíziót, de így is állandóan szidja a műsorokat.

NYUGDÍJ

A legmagasabb nyugdíj is csak szerény vigasz az eltűnt ifjúságért.

G. Sz.

A PÁLYAUDVARON

– Siess már, te szerencsétlen! Épp most ment el a vonatunk!

SÓHAJ

Bob Hope – a nagyon idős és még annál is kedvesebb – komikus az évek múlásáról:

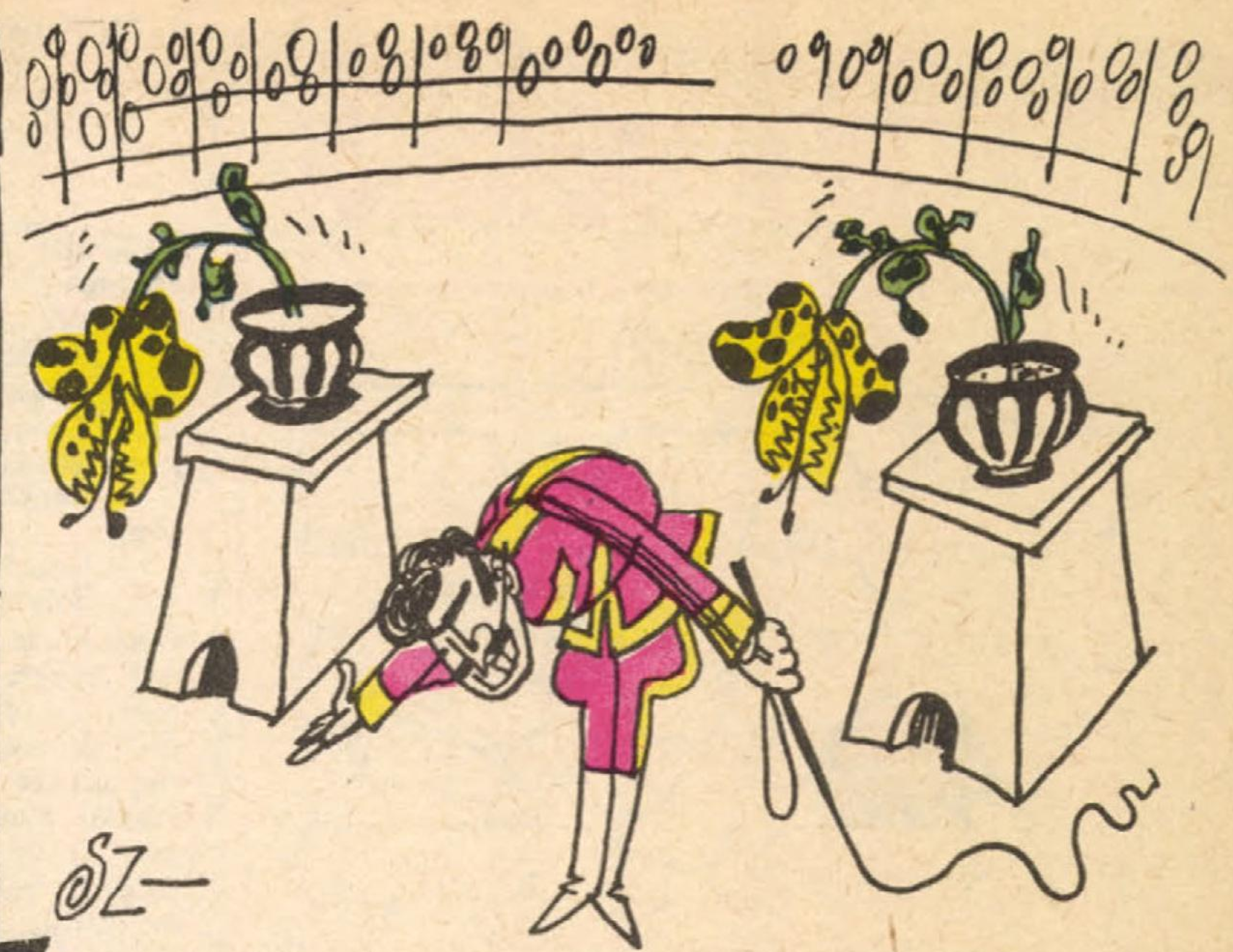
– Nehéz egyedül megöregedni. A feleségemnek már tizenöt esztendeje nem volt születésnapja!

PARDON

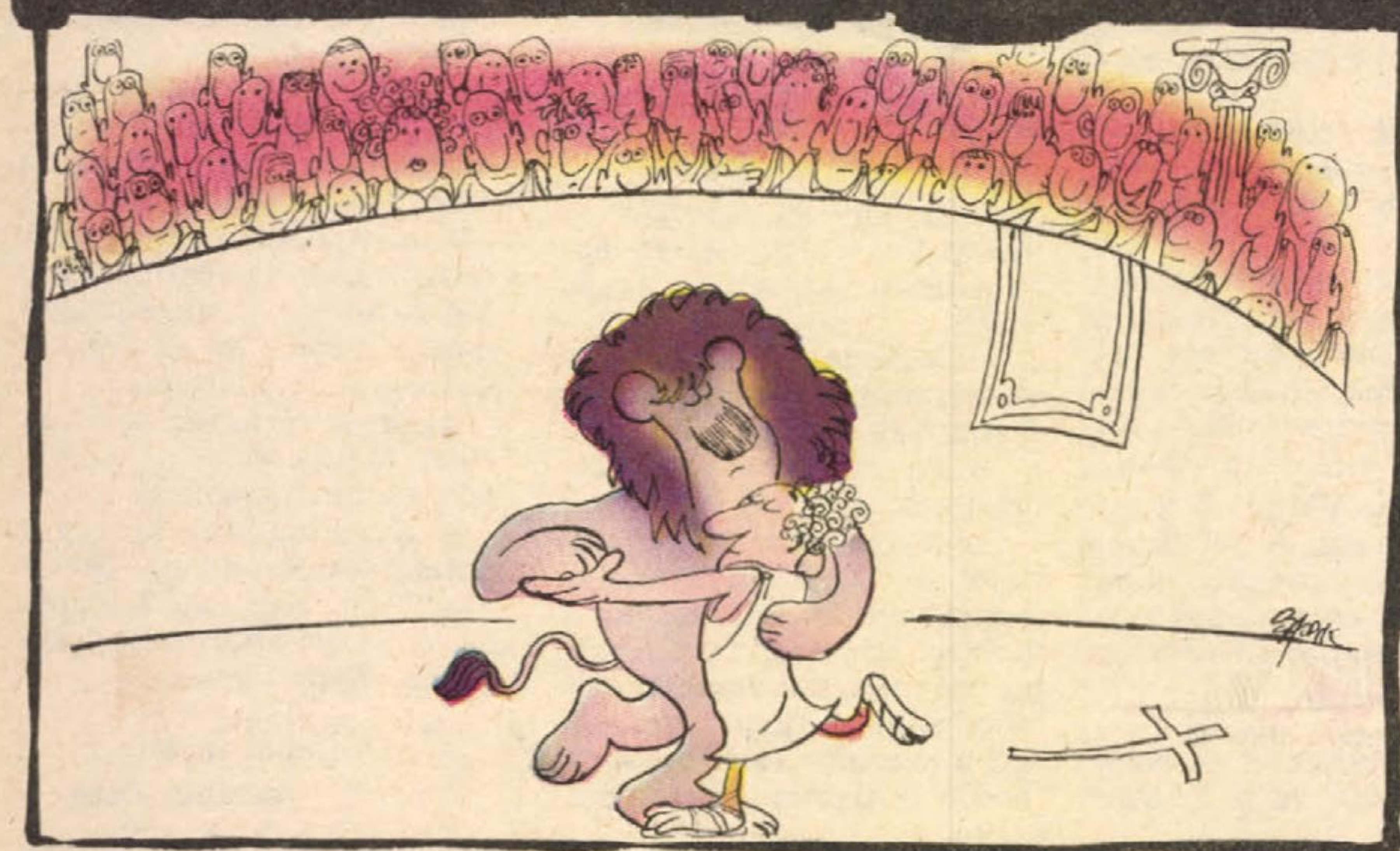
Mrs. Doris Munday, a híreves londoni esőcsináló bejelentette, hogy sikerült esőt csinálnia a távoli Rodéziában. Az ügyes hölgyet többen köszöntötték, ő azonban nem látszott boldognak.

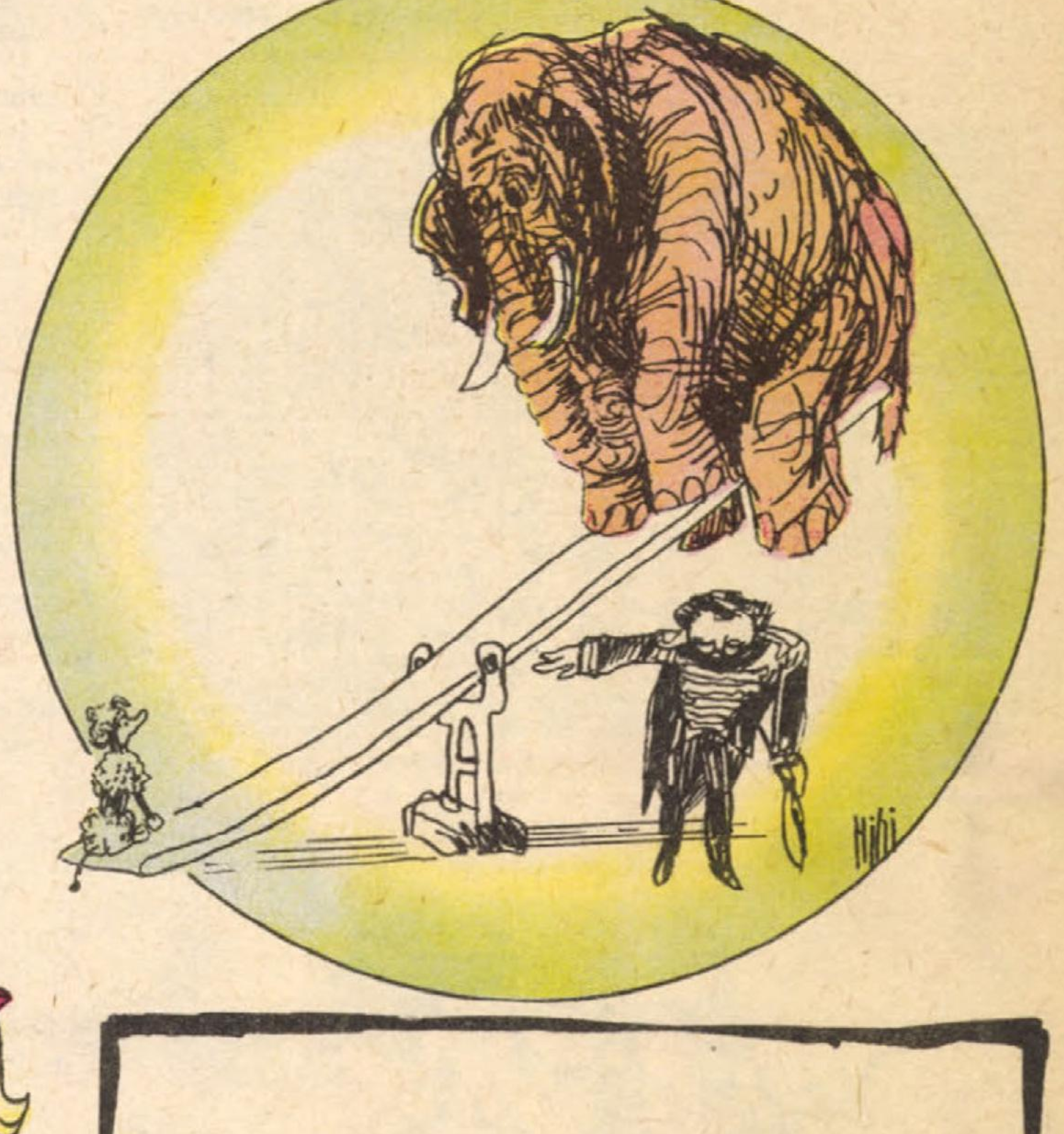
— A bökkenő csak ott van — mondta —, hogy én Dél-Afrikában akartam . . .

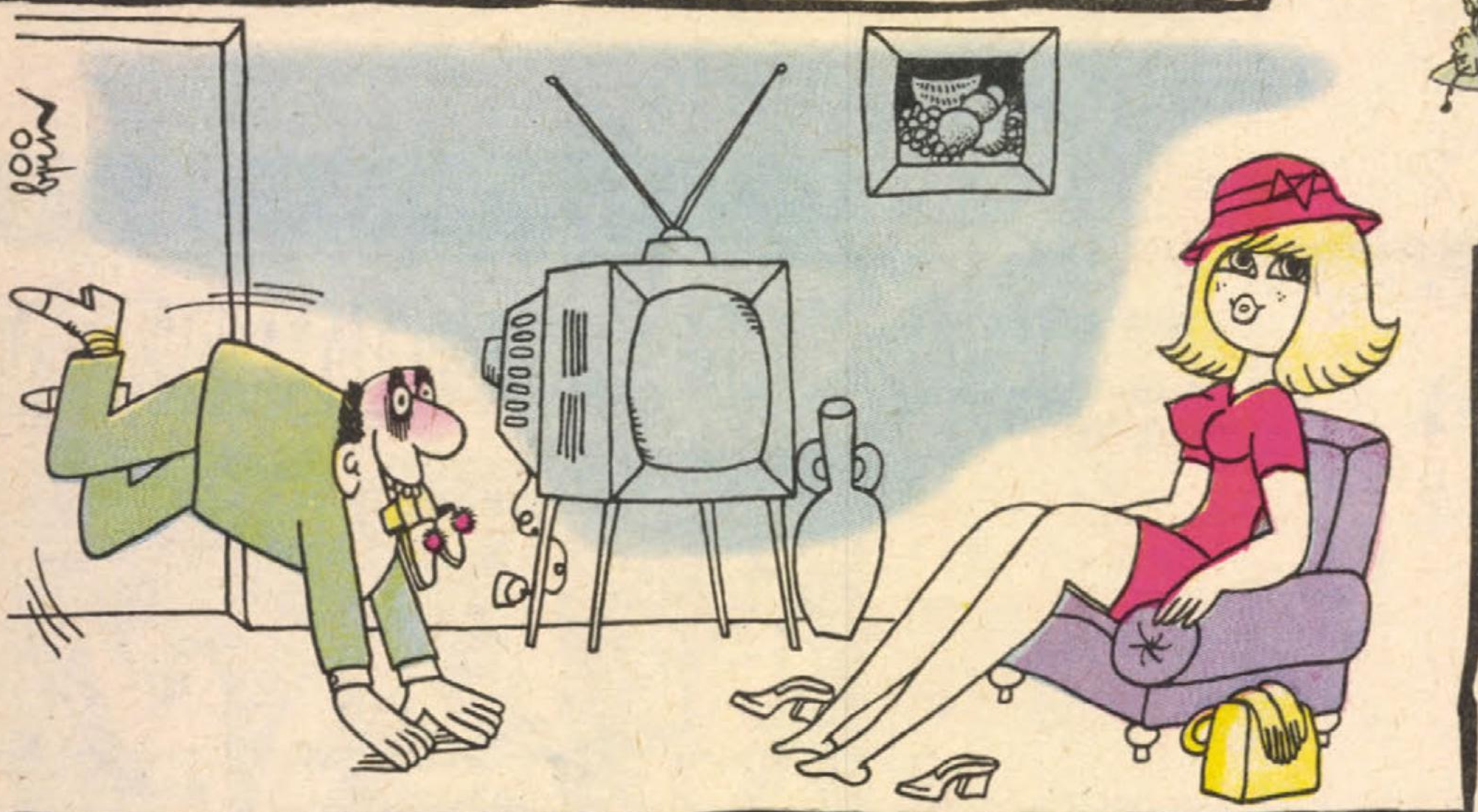

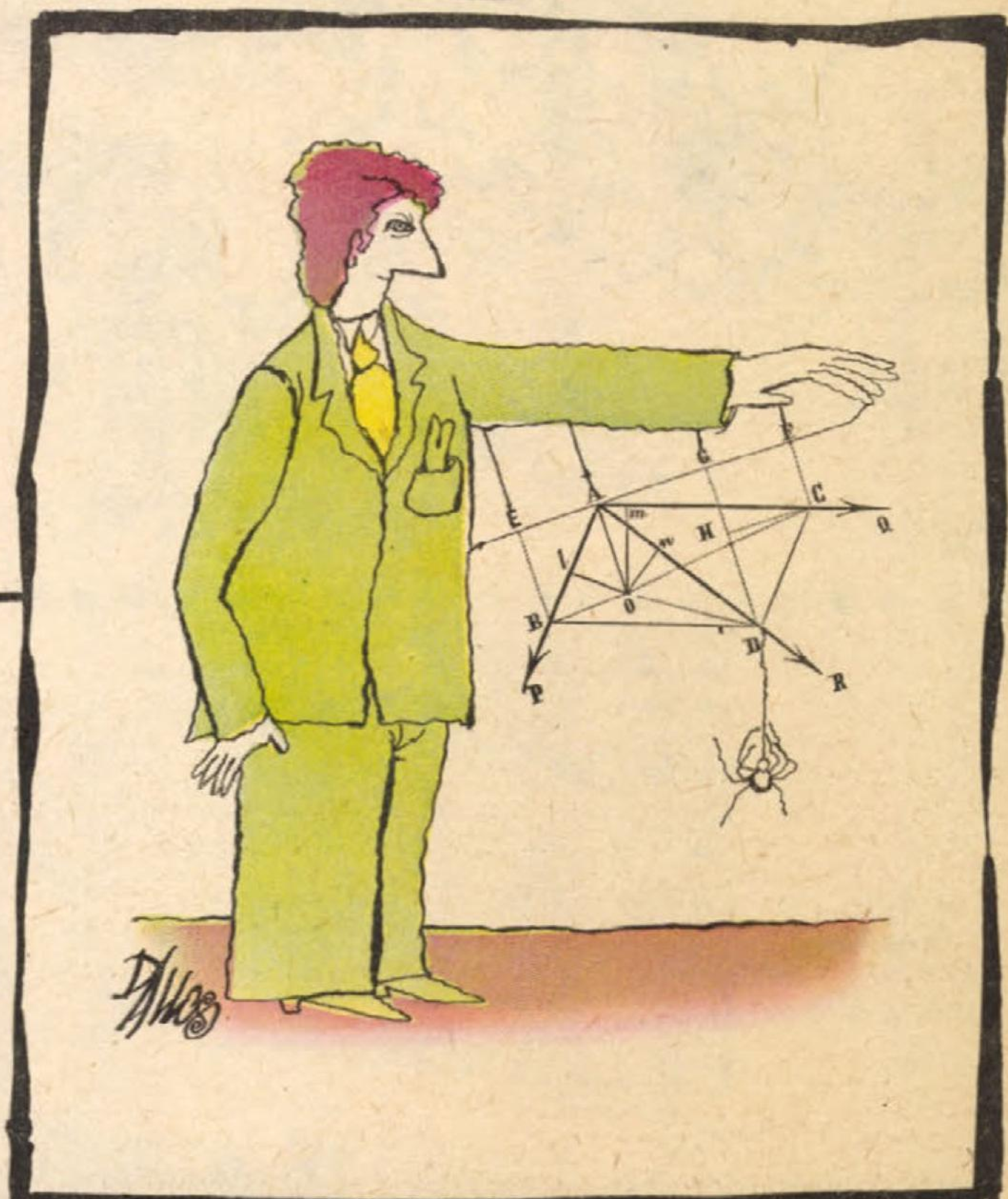

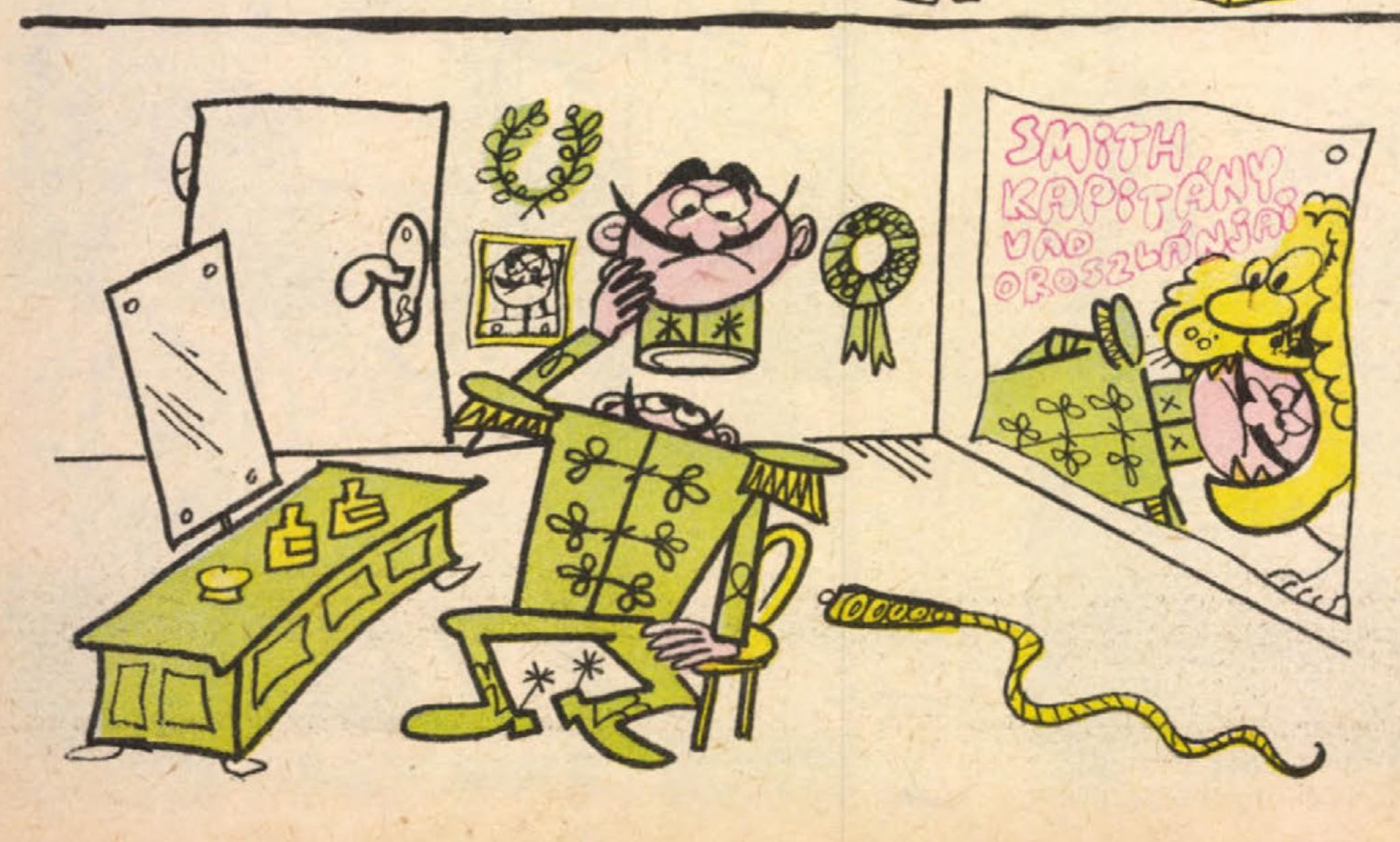
Idomítás

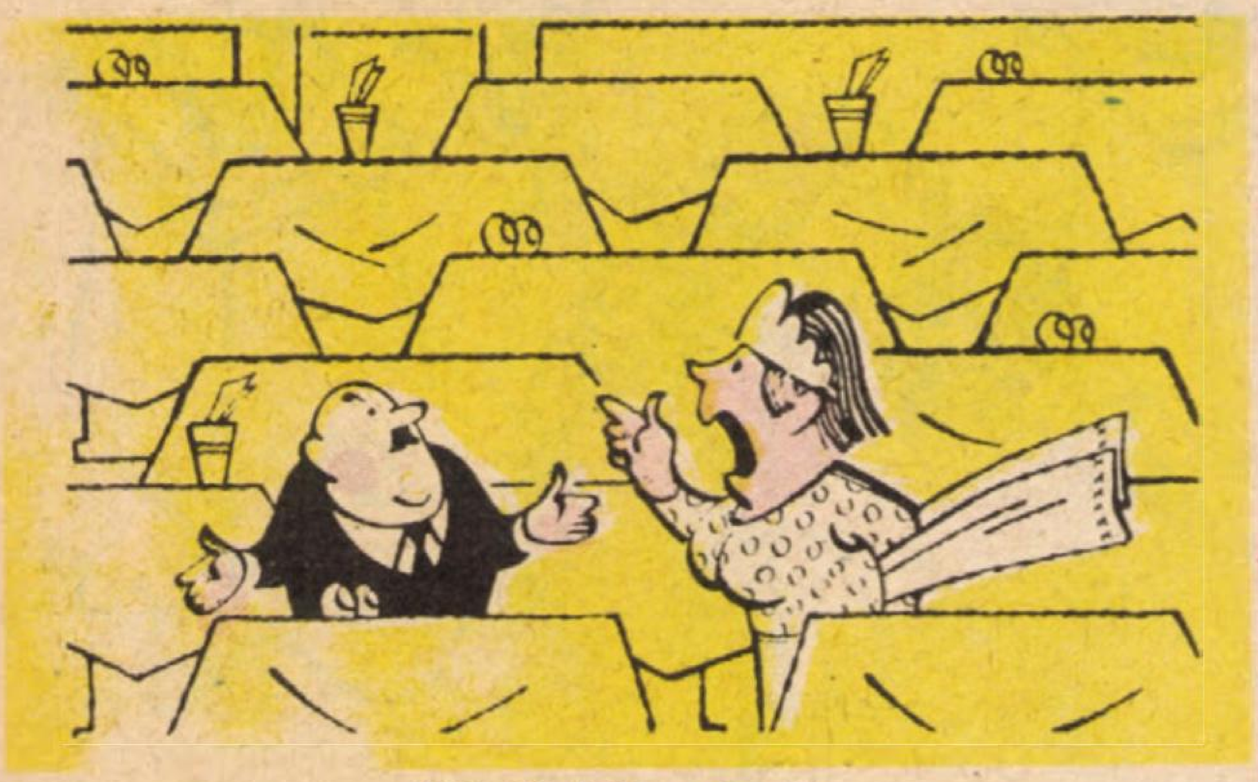

VÁRNAI, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, DALLOS

IMPORT HUMOR

ÉTTEREMBEN

– Mit kiabál velem?
– Hát kivel kiabáljak?!

(„Krokodil", Moszkva)

A FŐNÖK KÉPET HELYEZ EL

(„Eulenspiegel", Berlin)

I. TRIFONOV:

a kis zöld emberke

— Mit csináljak veled, Ignatov? — kérdezte az igazgató. — Legutóbb figyelmeztettelek, hogy nem kegyelmezek többé. Most pedig már másfél órával munkakezdés után érkeztél.

— Rendkívüli dolog történt...

— Veled mindig rendkívüli dolgok történnek. Na csak mesélj. A nagymamádat ebben az esztendőben már harmincszor eltemetted. A nagynénikéid a világ összes fellelhető betegségein átestek már. A liftben is bentragadtál. Beleestél a kanálisba. A trolin áramütés ért. Leégett a lakásod. Sőt, ha jól emlékszem, a kerületetekben földrengés is volt már. Most pedig?

— Most pedig olyan történt...

— Semmi kétségem — válaszolta az igazgató, és a legrosszabb előérzettel rágyújtott.

— Szóval reggel felkeltem, megborotválkoztam, megreggeliztem és már indultam volna, amikor csengettek. Kinyitom. Na, mit gondol, ki állt az ajtóban?

— Marina Vlady! — vágta rá az igazgató. — Szervusz, Ignatov, mondta, nem szállhatnék meg nálad egy hétre? A Nationalban már nincs hely...

— Nem így történt — tiltakozott Ignatov. — Nem Marina Vlady volt. Hanem egy marslakó! Igazi marslakó. A Marsról!

— A Marsról?!

— Onnan. Fura egy alak. Olyan zöldes kis pacák. Csőre volt. Három lába. Azt mondja, éppen most érkezett, hogy felvegye a kapcsolatot a Földdel. Na gyere, koma — mondtam neki —, igyunk rá egyet, maradt még egy kis söröm. Mégsem mindennapi esemény ez. Két civilizáció találkozása!

— Értem — morogta az igazgató. — De miért éppen téged szemelt ki, Ignatov?...

— Véletlenül! A szomszéd lakásba csengetett. De Karpovék nyaralnak.

— Ez minden? — kérdezte az igazgató.

— A csőrét már elmondtam — homlokát ráncolva emlékezett Ignatov. — A három lábát is. Úgy tűnik, ez minden. Ja, igen, majdnem elfelejtettem, hogy nagyon szeretik ezek a marslakók a papírt. Úgy eszik, mint mi a káposztát. Odaadtam neki az összes papiromat.

— És milyen nyelven beszéltetek?

— Telepátiával! — vágta rá Ignatov. — Megette a papírt, de nem ivott rá semmit. Csak jelezte: majd később. Előbb az egész Földkerekséget értesíteni kell az érkezéséről. Nem akárhonnan csöppent ide, hanem a Marsról. Egyszóval, amíg így csevegtünk, ráment az idő. Ezért késtem. Az a véleményem azonban, hogy nyomós okom volt rá. Mégis csak két civilizáció találkozása...

— Részeg vagy, Ignatov? — kérdezte mogorván az igazgató.

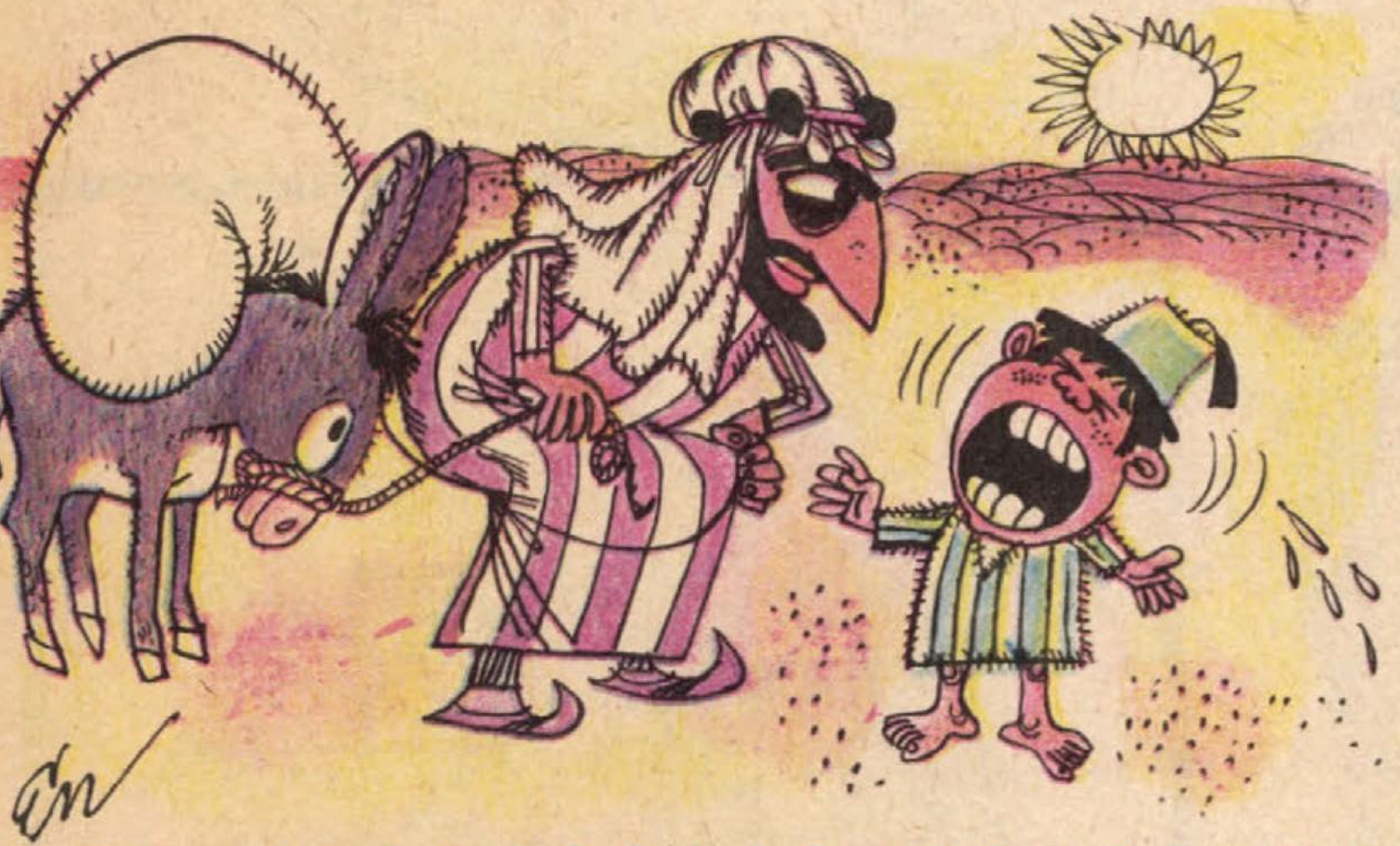
Ignatov magabiztosan a főnökére lehelt.

— Ha még részeg sem vagy, akkor teljesen meghibbantál! Sok mindent meg tudok bocsátani. De azt azért nem, hogy hülyét csináljanak belőlem. Menj Tamarához, fogalmazza meg a papírt az elbocsátásodról. A mai nappal!

Ignatov vérig sértve távozott. Megkereste a titkárnőt, aztán hazament.

A lépcsőházban, az egyik ablakpárkányon ott ült a marslakó. Két lábát lógatta, a harmadikat maga alá húzta. Papírt evett.

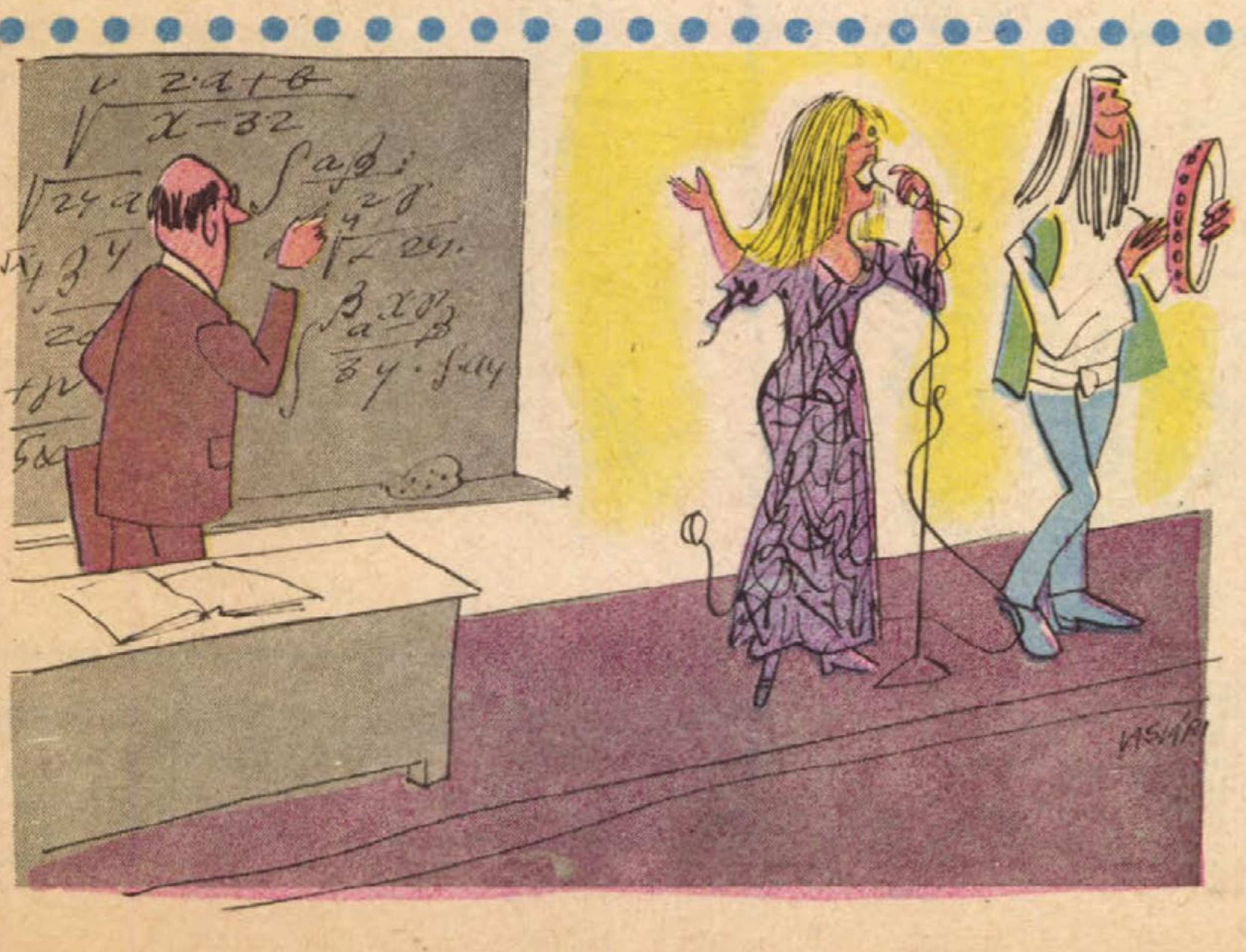
Oroszból fordította:
Barabás Péter

A SIVATAGBAN

– Apu! Vegyél nekem fagyit!

RÉTEG-MŰSORT AZ ISKOLÁKNAK IS

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Óh!

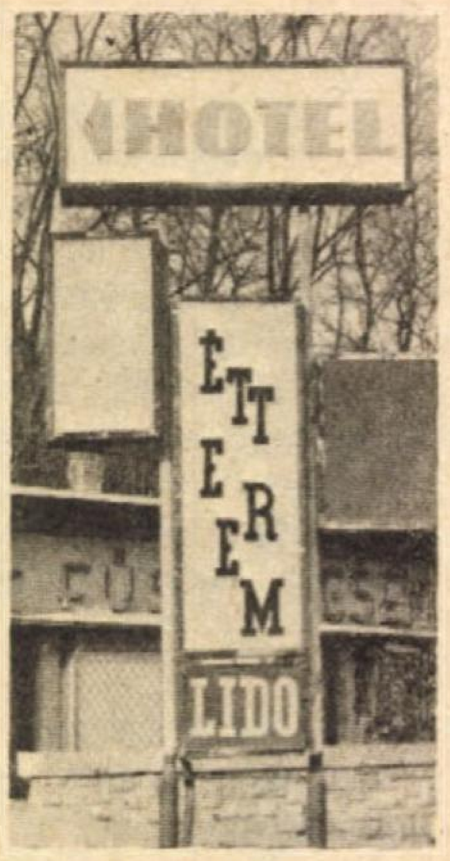
(Kristóf László, budapesti olvasónk felvétele)

NEM TARTOTTA BE A KÖVETÉSI TÁVOLSÁGOT

Tegnap délután Békéscsabán a Bartók Béla úton Horváth Péter Kunágota, Széchenyi u. 28 szám alatti lakos személygépkocsijával figyelmetlenül vezetett, s emiatt egy álló tehergépkocsinak ütközött. A baleset következtében Horváth Péter és kislánya Erzsébet kisebb sérüléseket szenvedett, az anyagi kár több mint ötezer forint.

Álló kocsinál mennyi lehet a követési távolság?

(A Békés megyei Népújságban észlelte Tóth Zoltán)

Megfejtés: étterem!

(Miskolc-Tapolcán fotózta Windecker Sámuel)

Csinos!

(A Népújságból ollózta Révai József, egri olvasónk)

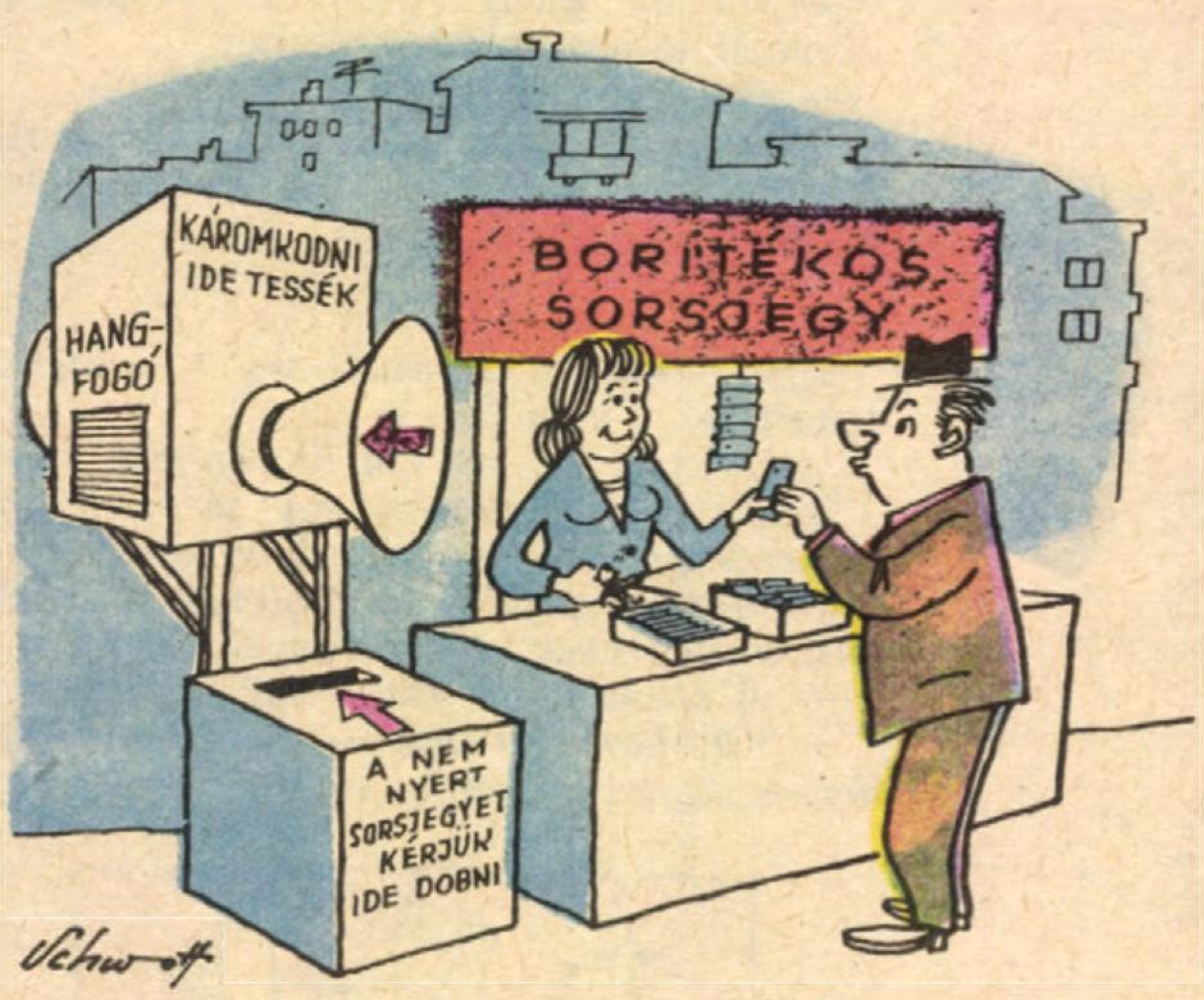

Takarekoskodjunk az ekezetekkel.

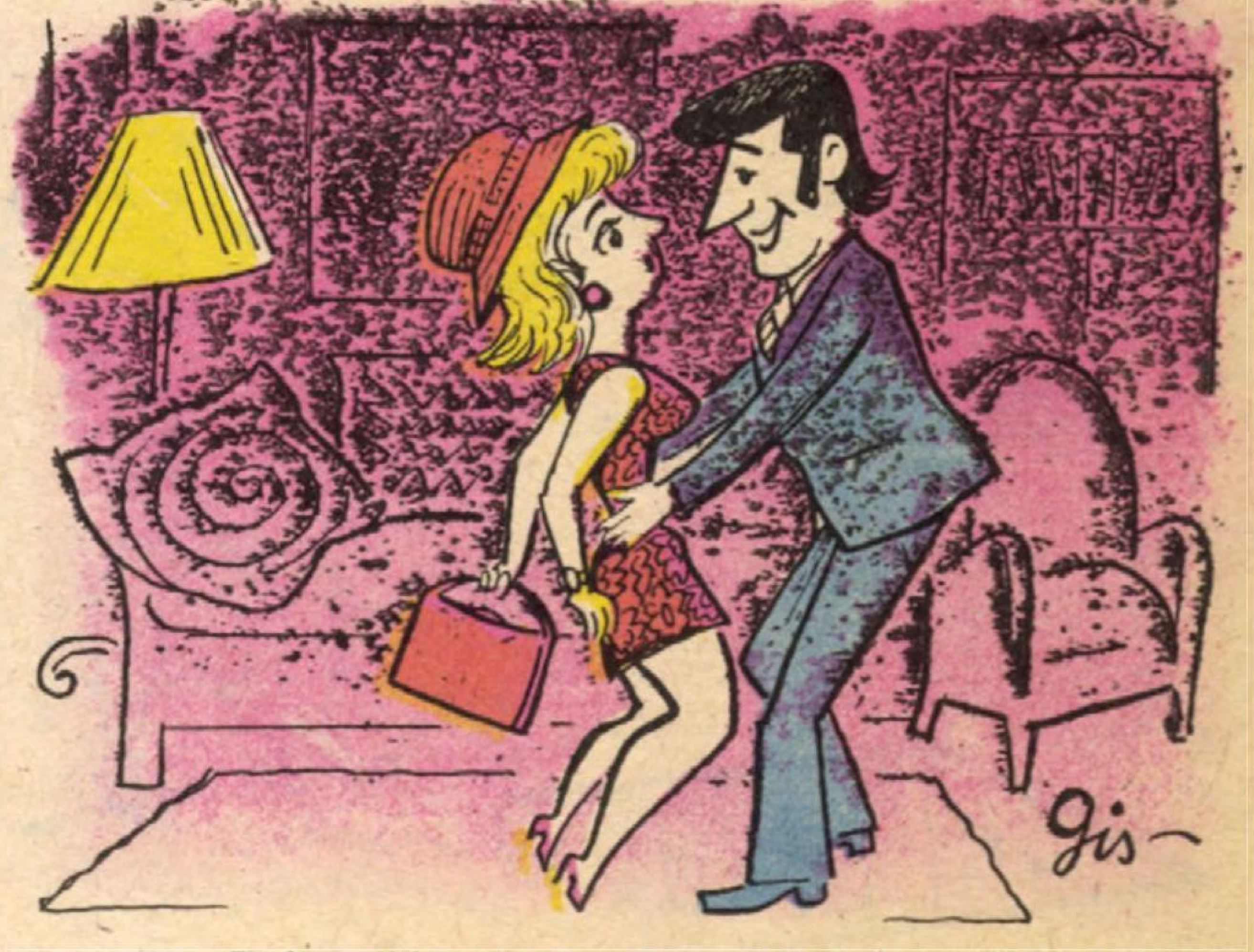
(A XIII. kerületben fotózta Vaszi Miklós)

TÖKÉLETES KISZOLGÁLÁS

MAI FIATALOK

– Drága Ilike, legyen az enyém! A későbbiek folyamán majd csak közelebb kerülünk egymáshoz...

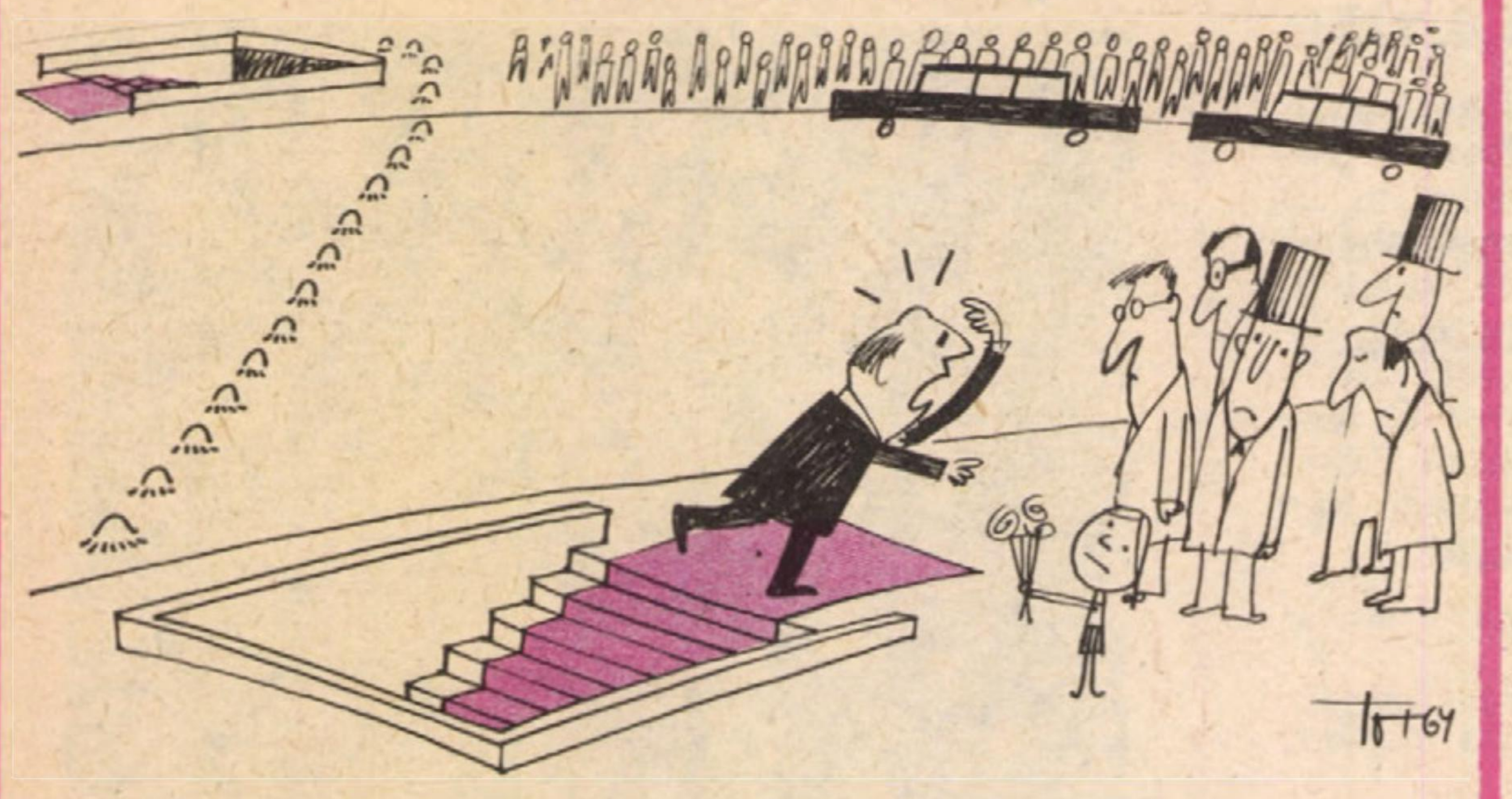

AZ ÁLLATBARÁT

ALULJÁRÓ VICCEK

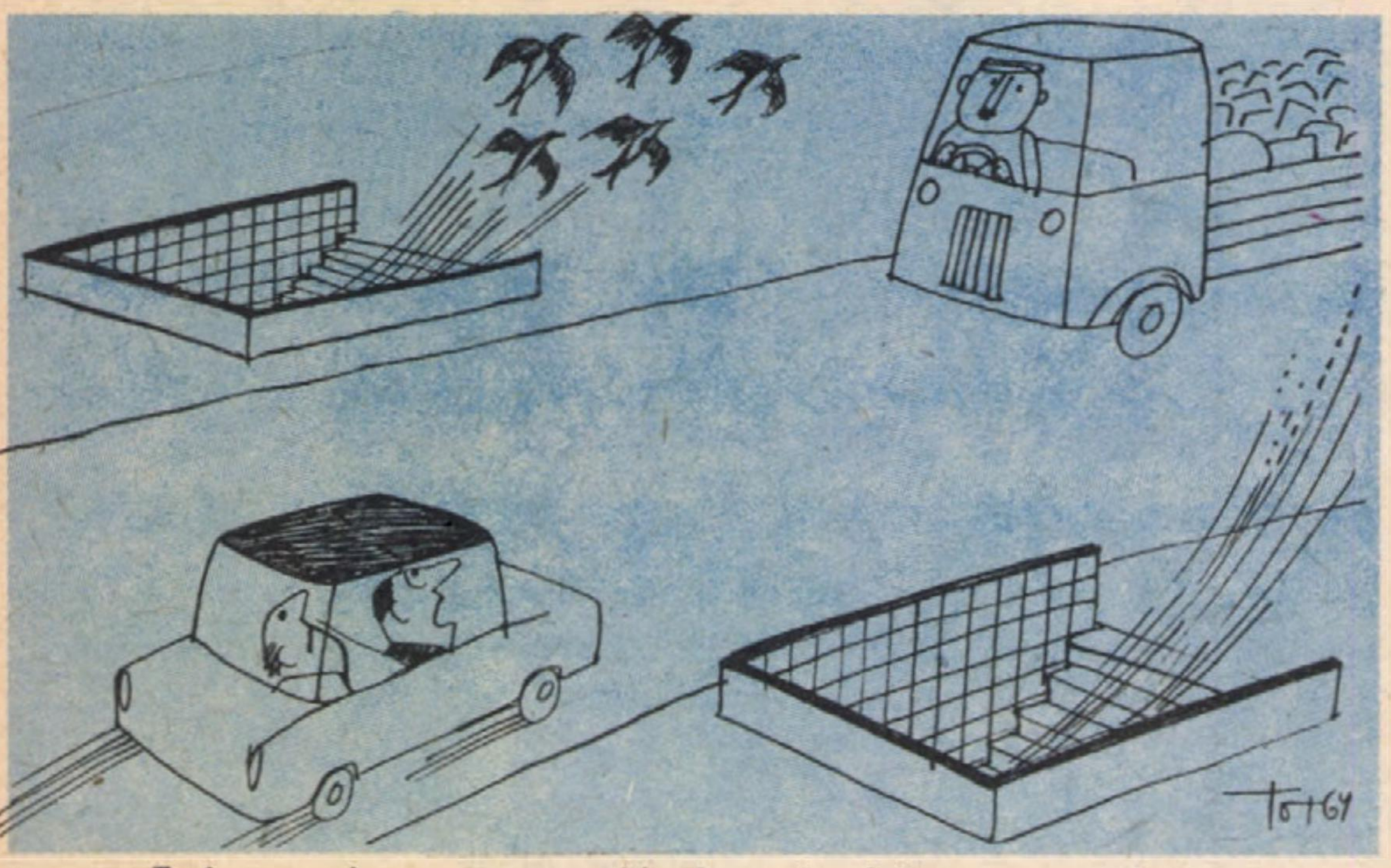
Tót Gyula rajzai

ÜNNEPÉLYES MEGNYITÓ

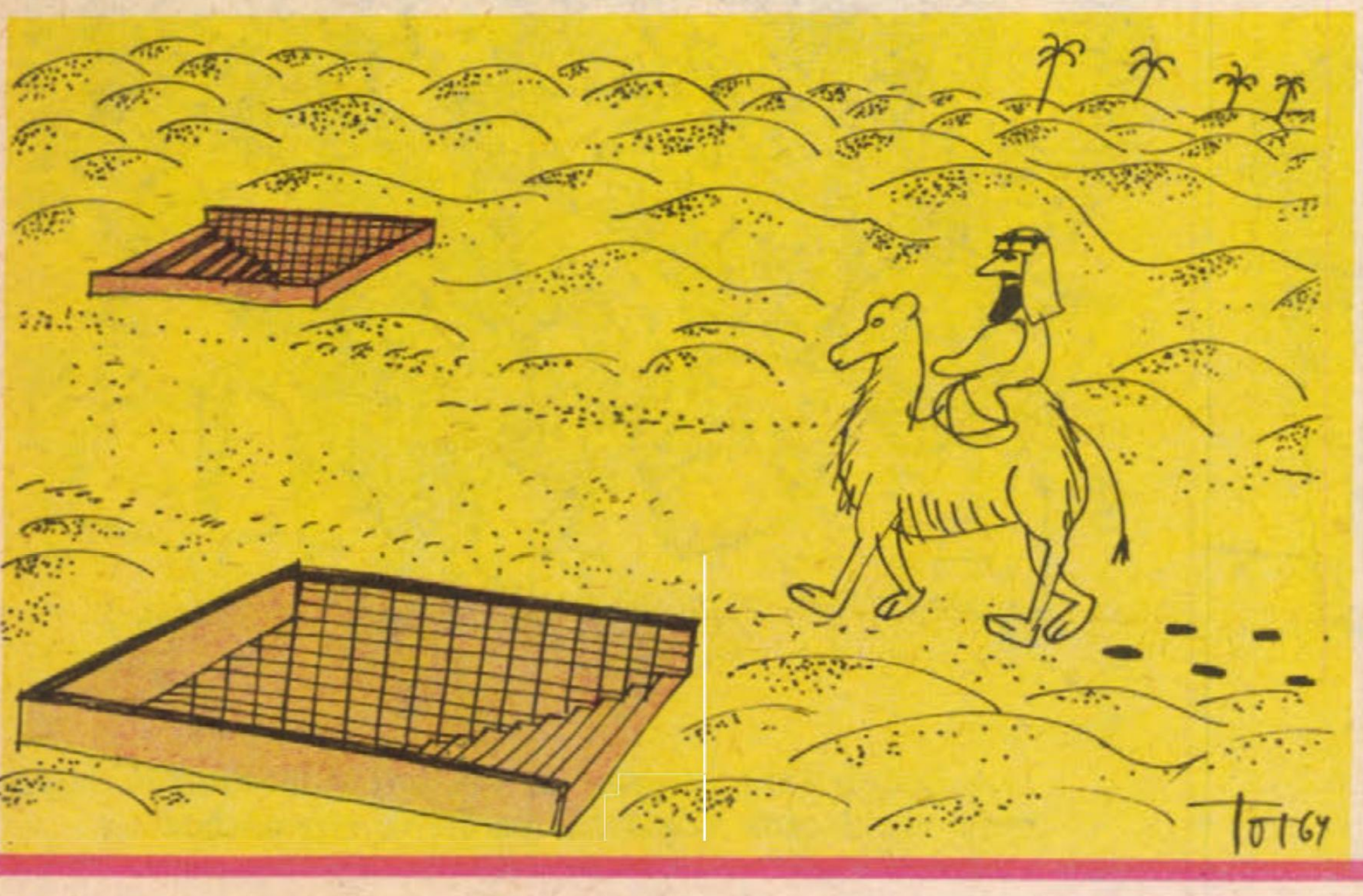
– Attól tartok, ez egy kicsit alacsonyra sikerült..

NÉPI BÖLCSESSÉG

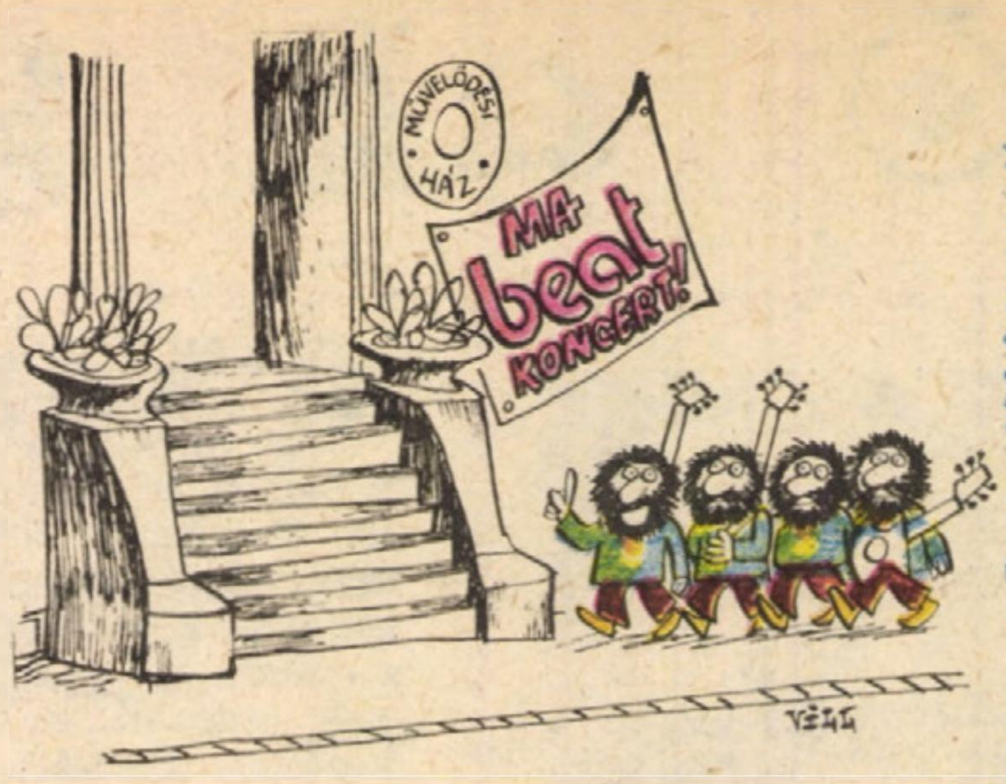

– Egészen alacsonyan repülnek a fecskék: nagy eső lesz...

FEJLŐDÉS

FELLÉPÉS ELŐTT

– Kíváncsi vagyok, észreveszik-e, hogy új összetételben játszunk?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy amerikai milliomos, autógyáros és műgyűjtő, hazatér hollandiai útjáról.

— Képzeld, drágám — mondja a feleségének —, sikerült szereznem egy Rubenset.

— Na, ennek örülök — mondta az asszony. — És hány lóerős?

*

— Felháborító! — mondja egy férfi a vasútállomáson. — Félórás késése van a vonatnak!

— Ne nyugtalankodjék — feleli nyugodtan a vasutas. — A maga jegye huszonnégy óráig érvényes...

*

— Mi újság az iskolában? — kérdi a papa a fiától.

— Az az újság, hogy az osztályfőnökünkről kiderült: irigy ember.

— Hogyan derült ki?

— Akárhányszor kizavar a tanteremből, mindig azt mondja: „Hej, ha én lennék az apád!"

*

Egy vendéglő tulajdonosa a következő táblát teszi ki a kirakatba:

„Itt a számlát az Ön ükunokája fizeti!"

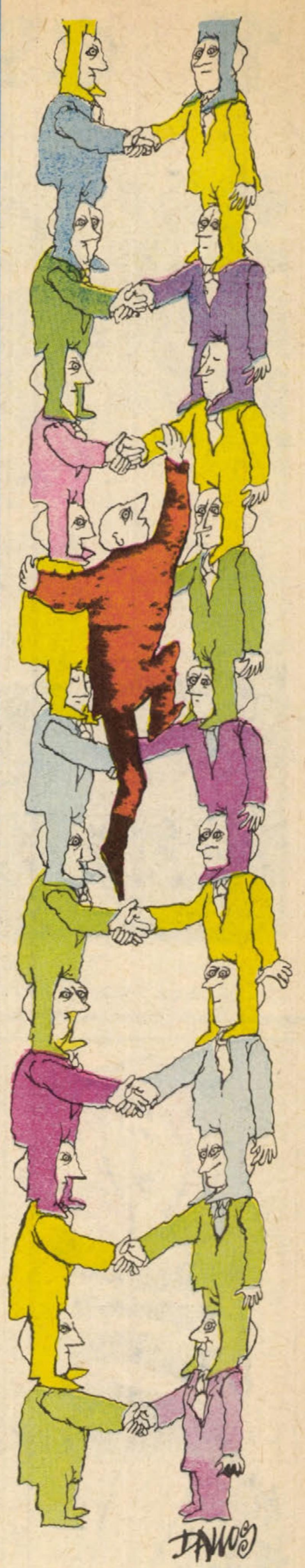
Meglátja a hirdetést egy járókelő, beül a vendéglőbe és többfogásos ebédet rendel. Amikor a tulaj megjelenik a számlával, a reklám-szövegre hivatkozik:

— A számlát az ükunokáik fizetik!

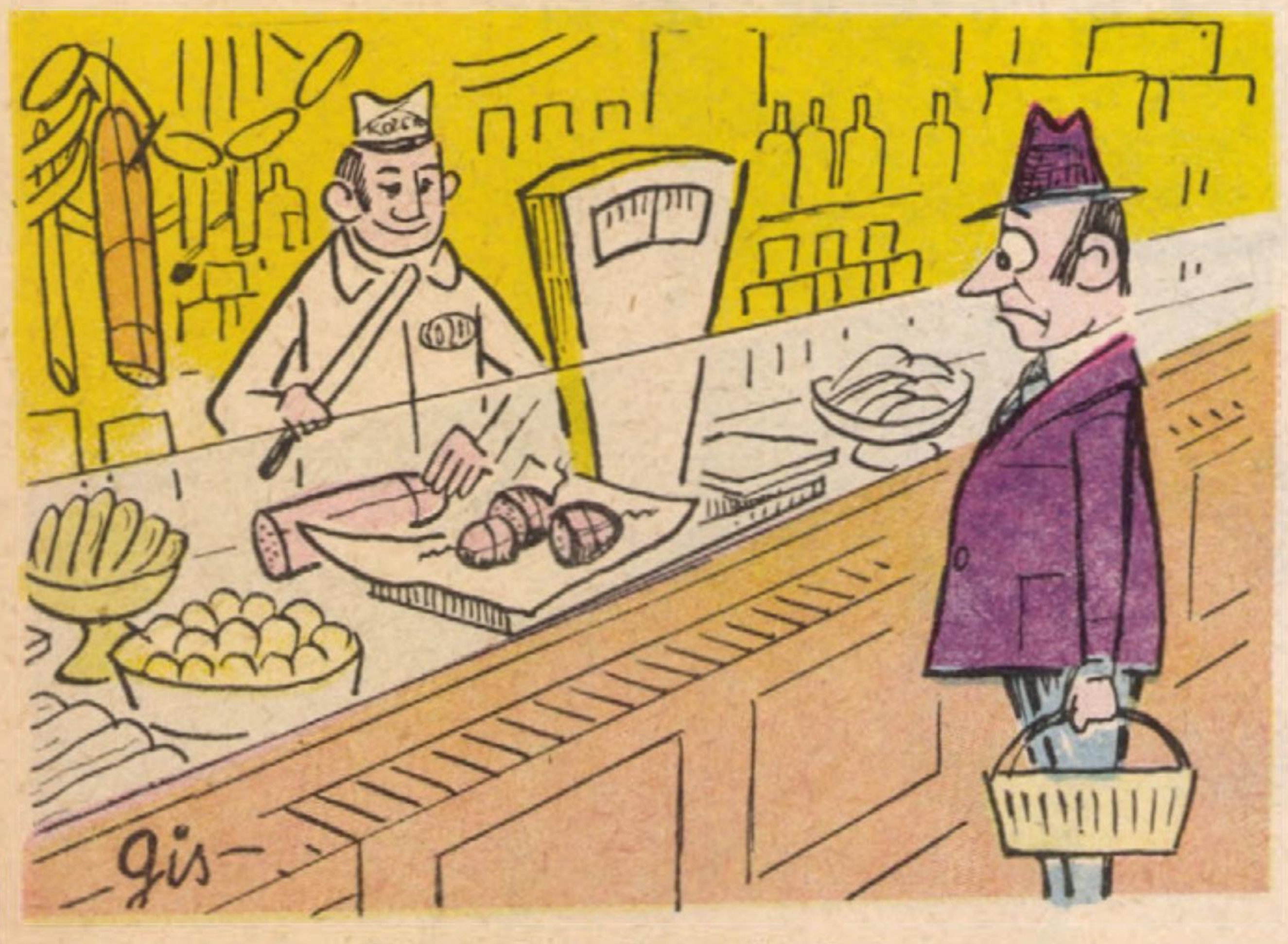
— Valóban így van — feleli a vendéglős —, de ez a számla még az ön ükapjáé.

A KARRIERISTA

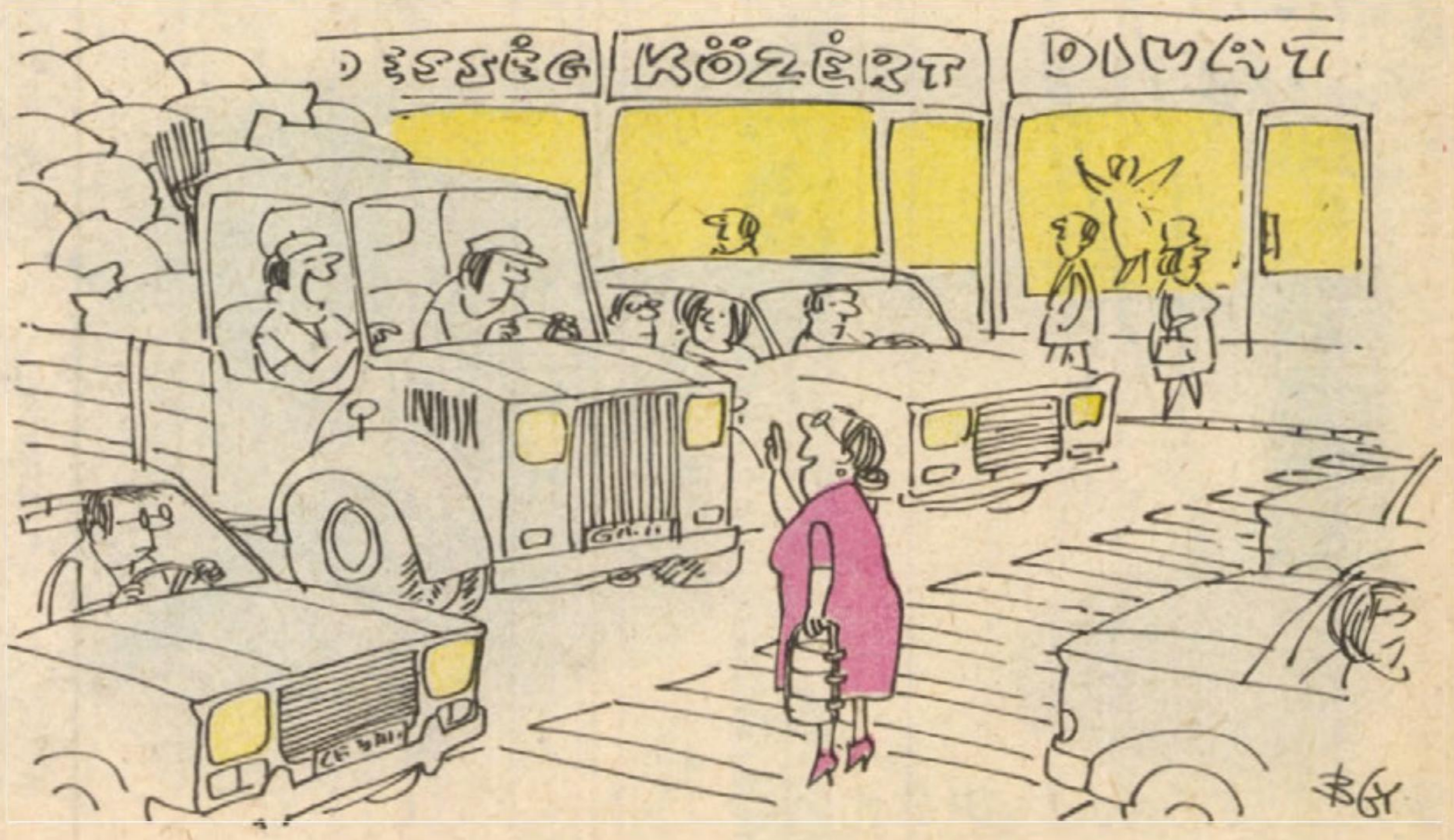
MESE

– Itt a vége, fuss el vele!...

PESTI CSODA

– Nem ütöttél el, cserébe teljesítem három kívánságodat.

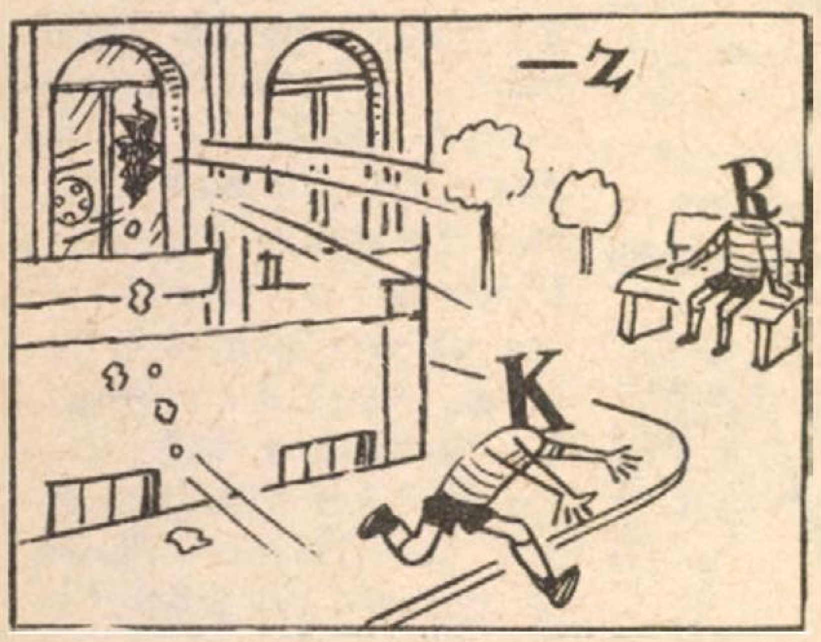

A CIPŐFŰZŐ ÖLTÖZTET

RÉBUSZ

258. rejtvényünk megfejtése:

Iskolakerülő

A 100 forintos díjak nyertesei:

Taksonyi Ferenc, 1113 Bp., Laufenauer u. 1—7.

Lőrinczi Gyuláné, 4600 Kisvárda, Munkás u. 4.

Bodnár Istvánné, 1125 Bp., Monda u. 3 b.

A nyereményeket postán küldjük el.

259. REJTVÉNYÜNK

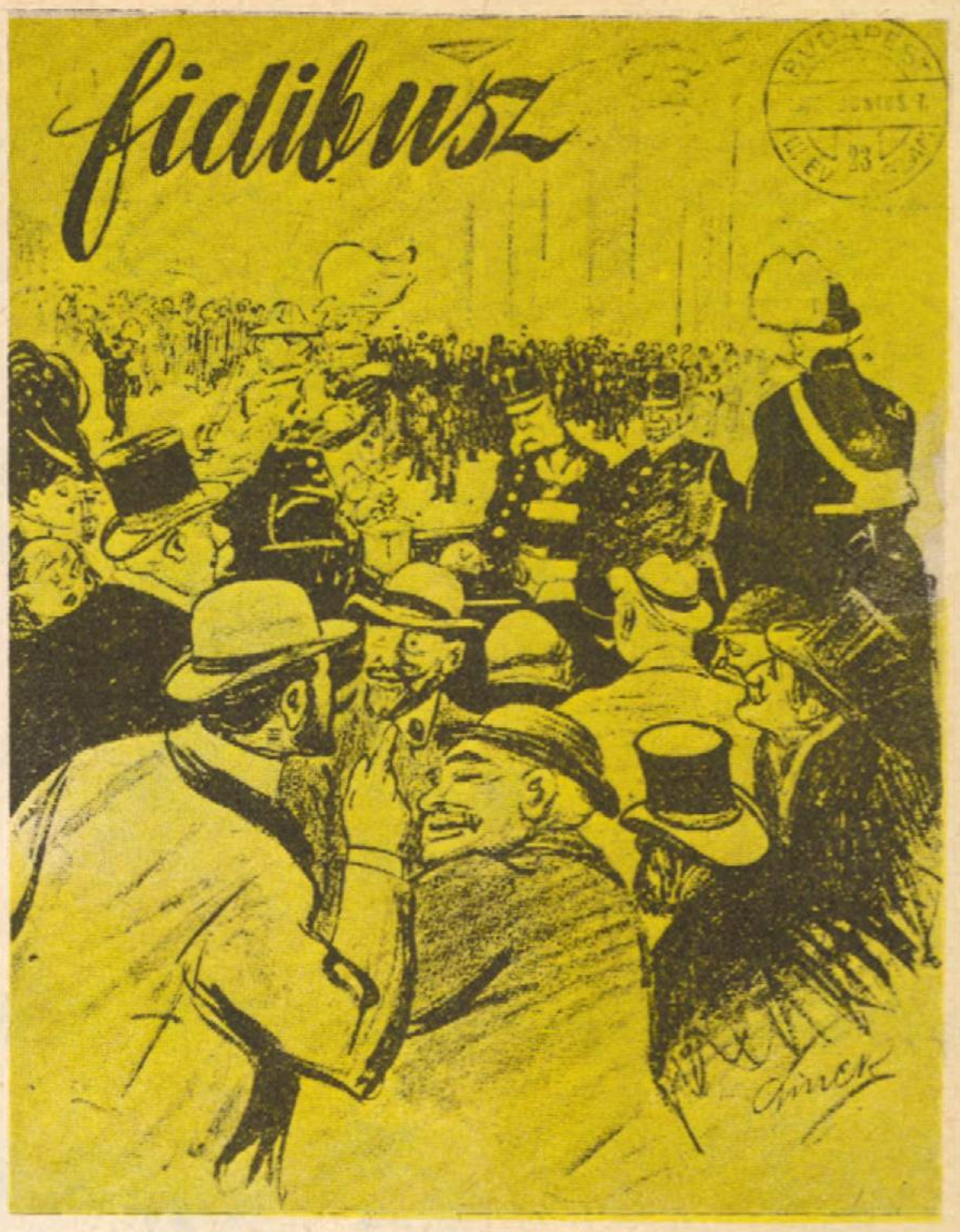
NE
———
000000 H=K

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 4-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

RITKA VENDÉG...

„Jó öreg királyunk, Ferenc Jóska" legendája sokféle forrásból kutyult, sokfelől duzzasztott csinálmány volt. Sulykolta az aulikus hivatalnokgárda, az udvari talpnyalásból élősködő sajtó, és — sajnos: 1849-béli hóhérolásait, tömlöcöztetéseit nemcsak a ponyva bértollnokai leplezgették, hanem olyan jeles személyiségek is „megtértek a trón zsámolyához", mint az öregedő Jókai Mór. „A múltra borított fátyol" tetszetős jelszava előbb a vértanúkat, a hontalanokat, a birodalmi várbörtönök foglyait, a forradalom és a szabadságharc áldozatait egyekezett kitörölni az emlékezetből, később azt is, hogy I. Ferenc József el nem apadó ellenszenvvel viseltetett a magyar nép függetlenségi és szabadság-törekvéseivel szemben, hogy viszolygott minden demokratikus megújulástól, s hogy Magyarországra, amelynek megkoronázott, apostoli királya volt, ahol fényes palotát és pazar kastélyokat rendeztek be számára, csak ritkán és nagyon kedvetlenül látogatott el. Hiteles történet, hogy I. Ferenc József soha a magyar fővárosban egy falat magyar ételt, egy korty magyar vizet le nem nyelt. Jegelt zöldséget, gyümölcsöt, szárnyast, húsfélét és fonott kosaras üvegballonokba töltött ivóvizet mindennap külön vasúti vagonban hoztak számára Budára Bécsből. Ismeretesek tősgyökeres „svarcgelb" magyar kiszólásai, amikor például pesti látogatása alkalmával a kordonon belül tartózkodó újságírókat e szavakkal utasíttatta ki: — *ezekel inetel!* — értsd: *ezekkel innét el!* Vagy a másik, a hajdani Mollináry-ezred felséges személye előtt eldefilírozó kecskeméti bakáinak szóló császári és királyi legmagasabb örömfelkiáltás: — *Erelem! Erelem!*

1907 nyarán „jó öreg királyunk" ismét Budapestre kényszeredett. A *Fidibusz* piktor-illusztrátora: *Linek* Lajos csattanósan fejezte ki a ritka vendég „bensőséges kapcsolatát" fővárosa népével. Címlaprajzán ugyanis a hintón bevonuló I. Ferenc József tiszteletére kiseregeltetett előkelőségek mögött az egyik bámész polgár megkérdi: — *Ki az a rokonszenves arcú, finom öreg úr abban a hintóban?*

Békés István

ELŐKELŐ HELY

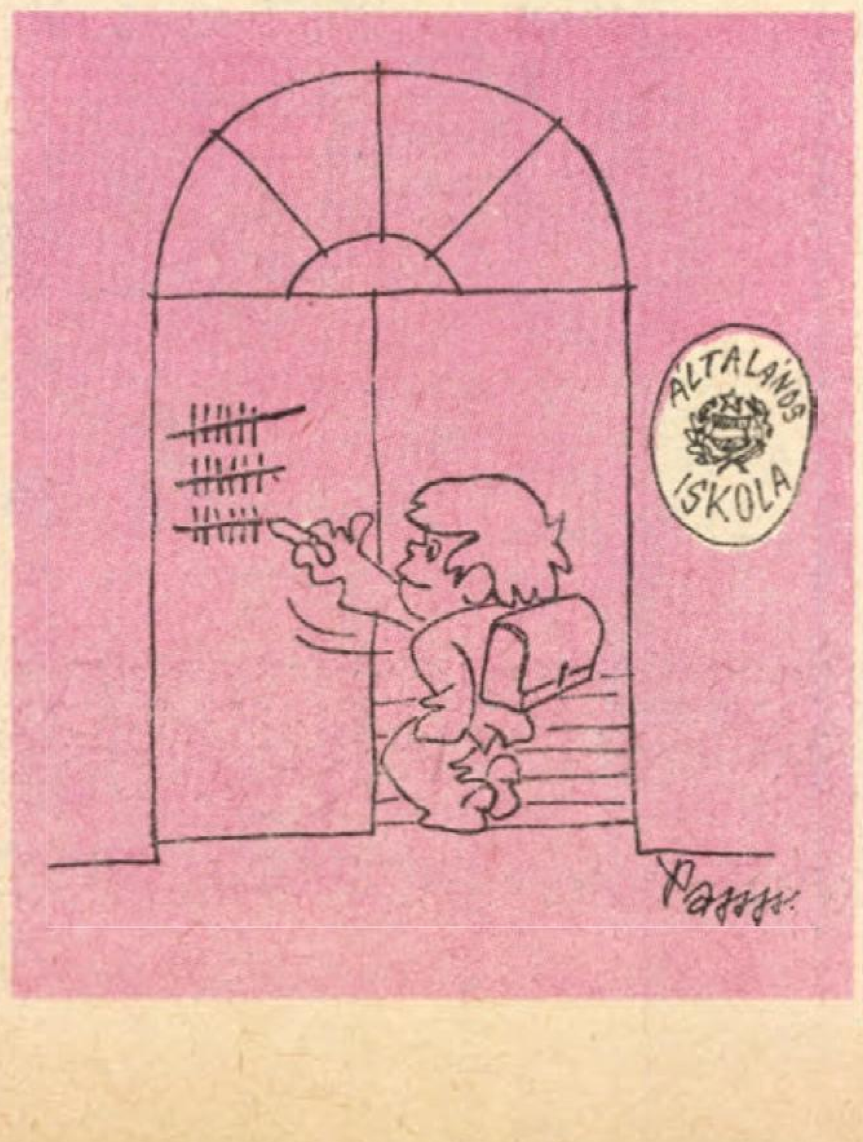

– Figyeled, hogyan dobott ki? Itt még ezt is elegánsabban csinálják...

FELTEKENYSÉG

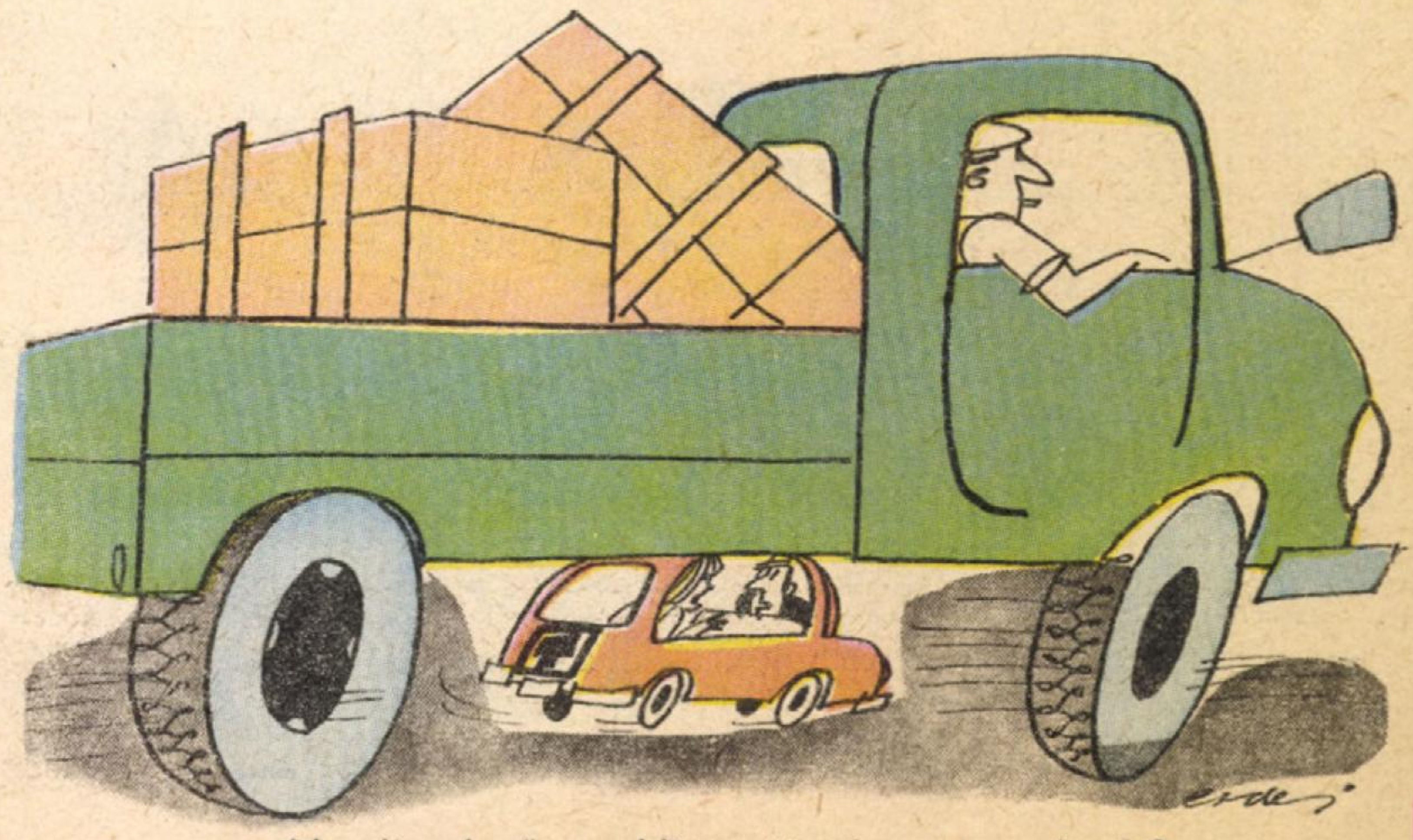

– Gyanús vagy nekem ezzel a futkosással... Ne félj, majd tájékozódom, hogy ki az a Monspart Sarolta!

KÖZELEDIK A TANÉV VÉGE

KEZDŐ AUTÓSOK

– Mondja, Jenő, meddig tart még ez az alagút?

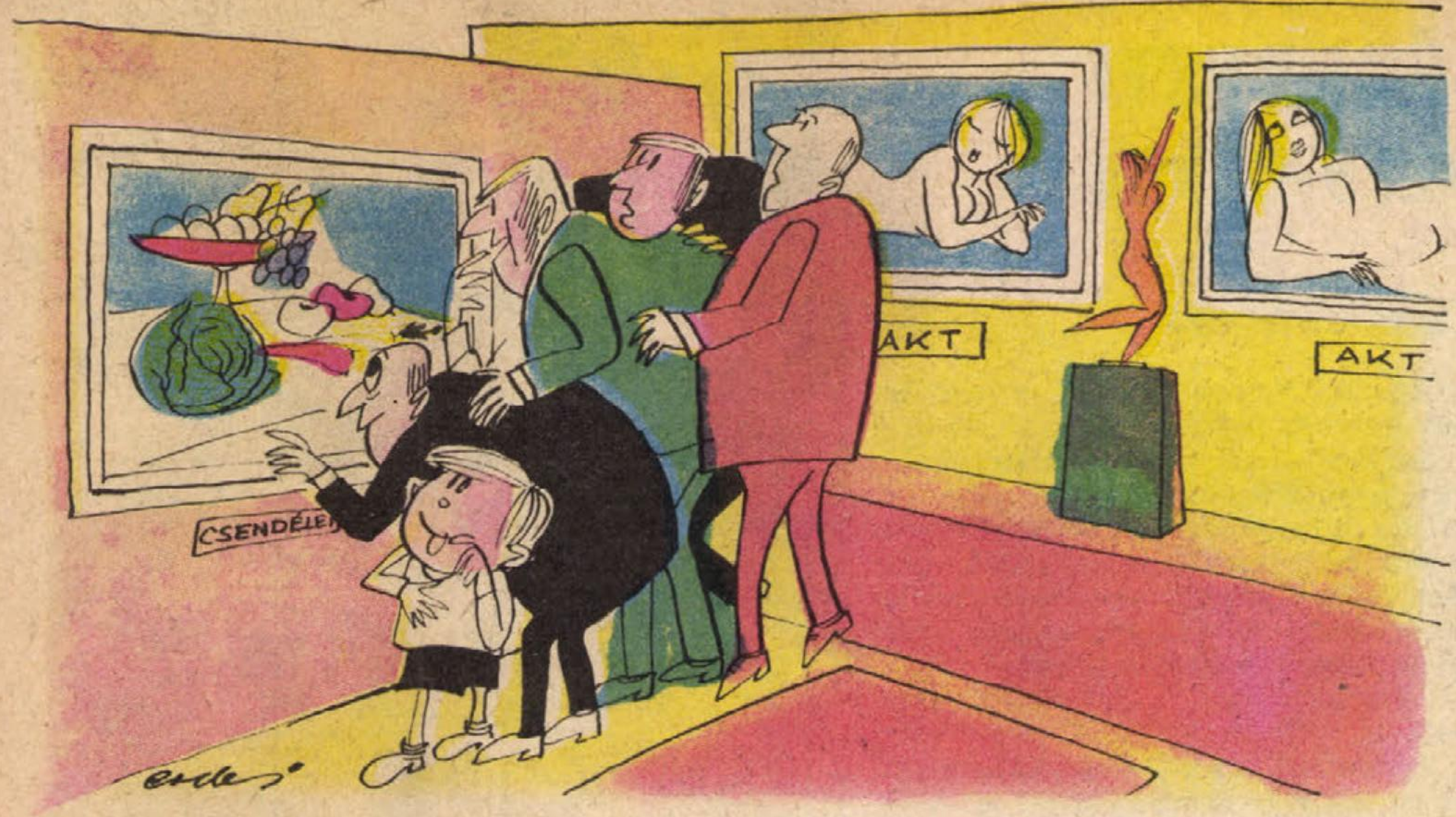

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-22 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

VITAMINHIÁNY

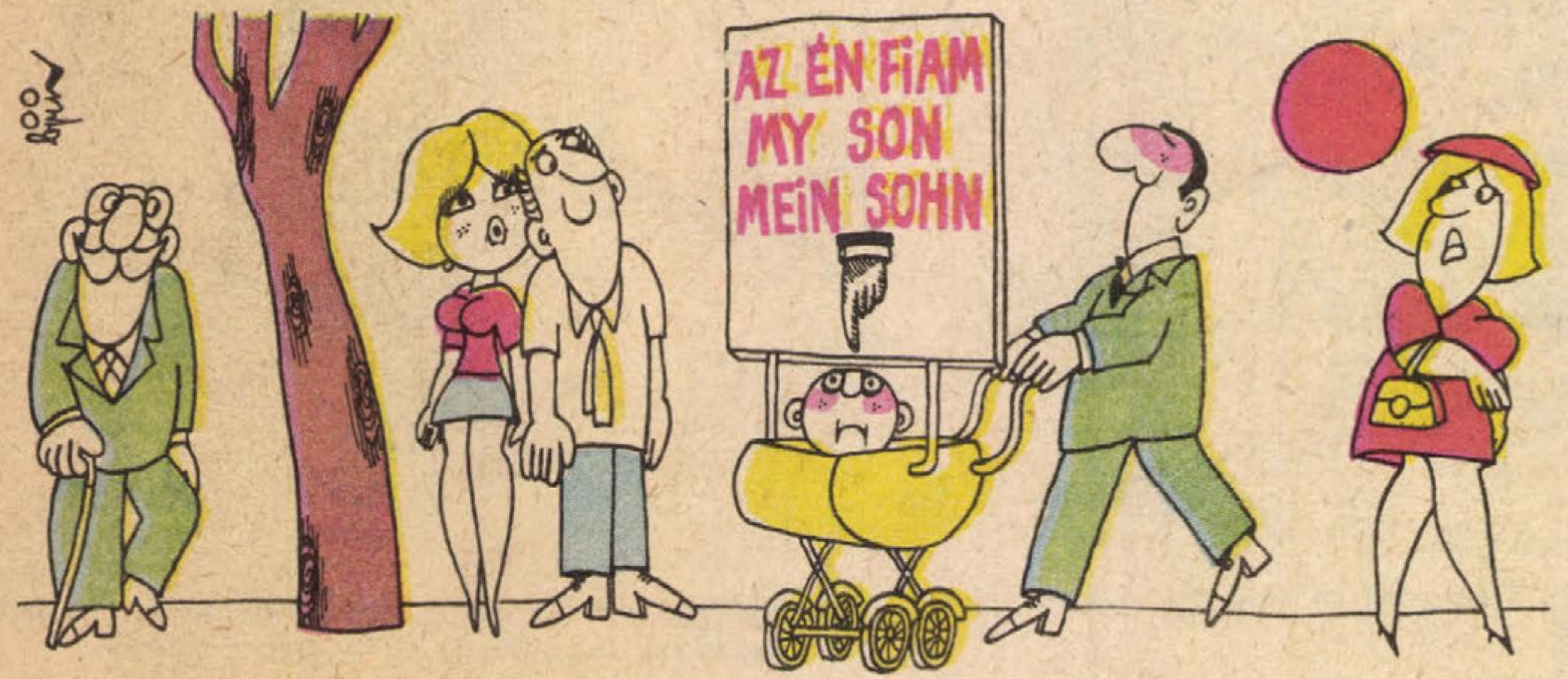

AZ ELSŐ VESZEKEDÉS

– Ne vitatkozz velem! Új asszonyt csak a küszöbön szokás átvinni!

REKLÁMKORSZAK

tribün

Glasgow rendőrfőnöke a nagy mérkőzés előestéjén felhívást tett közzé:

— Tudomásunkra jutott, hogy ismeretlen tettesek nagyszámú hamisított jegyet bocsátottak ki a Celtic—Rangers derbire. Üzérektől vásárolni tehát csakis rendőr jelenlétében ajánlatos.

Eddy Dorohoy, a Maroons korongjátékosa lassan kiöregszik a csapatból. Persze nem adja fel egykönnyen. A csapatnak legutóbb

gyengén ment a játék. A szurkolók fütyültek, a lelátó tetejéről pedig egyetlen, hatalmas hang ezt bömbölte:

— Dorohoyt a csapatba... Dorohoyt a csapatba...

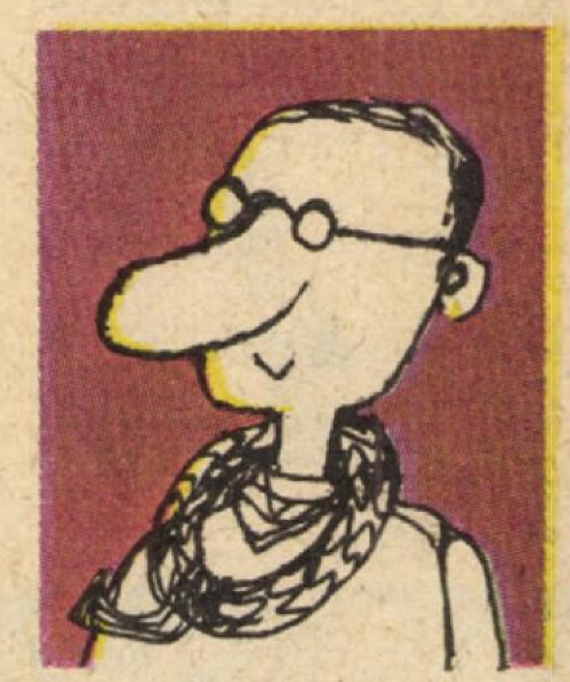
Az edző kíváncsi ember volt. Felment a tribünre, hogy megnézze, ki követeli vissza oly lelkesen az öreg legényt. Dorohoy volt.

* * *

Az olaszországi Soragnában az idén is megrendezték a hagyományos orrvetélkedőt. Az Orrok Királyának címét egy Attilio Salvini nevű illető nyerte, 64 milliméter hosszú, 38 milliméter széles szaglószervével.

Salvini emelt fővel távozott.

Ellenfelei lógó orral.

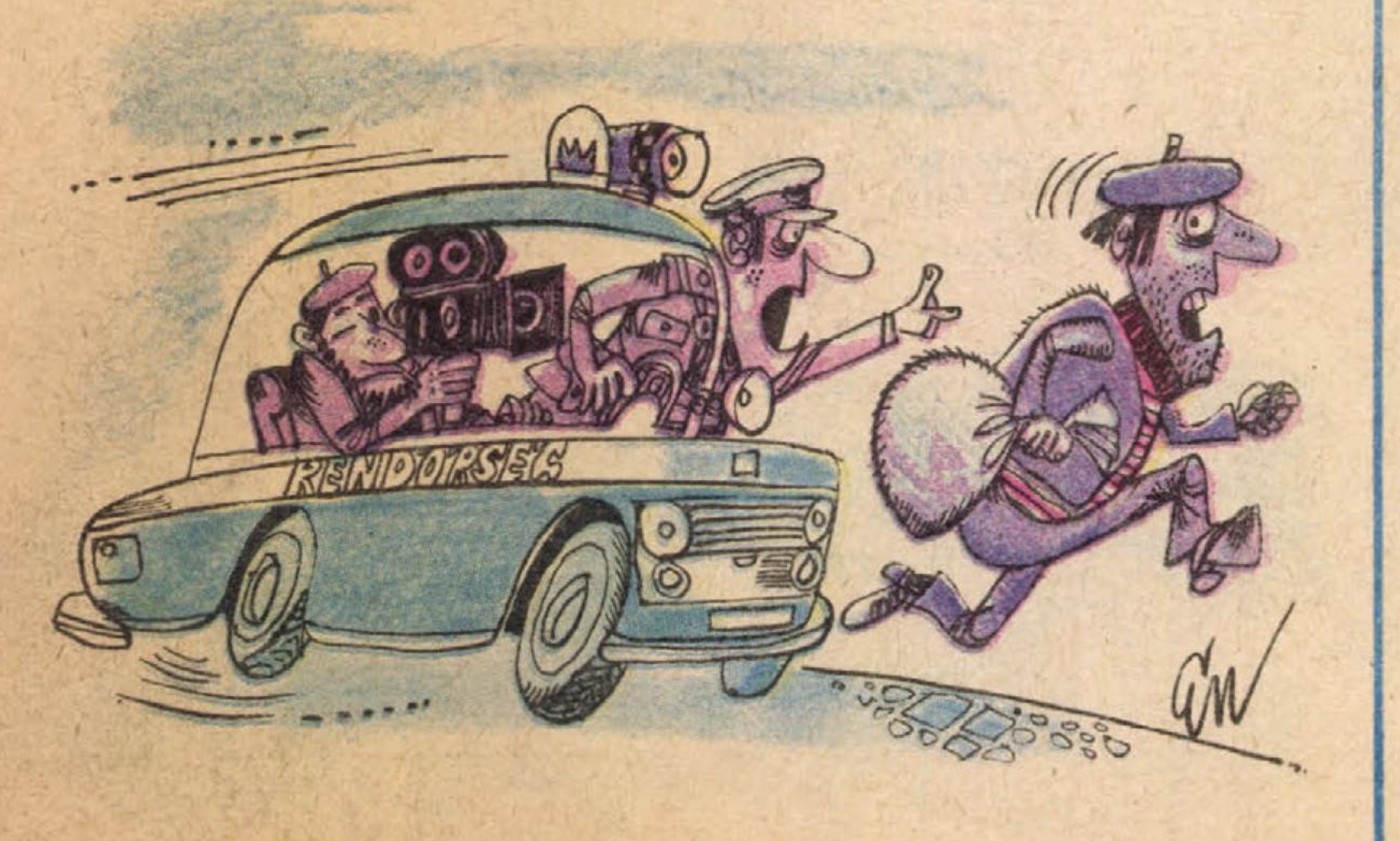
Mexikóban történt egy profi bokszmecscsen. A két legény keményen tépázta egymást, döntetlenszagú volt a mérkőzés. Aztán egyszerre hirtelen elterült az egyik gladiátor. Ugyanis a nézőtérről egy üveget vágtak a fejéhez. Amikor a kórházban magához tért, illatos levélkét talált az éjjeli szekrényen. Finom és gyengéd női írással ez állt benne:

— Elnézését kérem, szenyor. Az ellenfelét akartam eltalálni.

(p. p.)

KÉK FÉNY-RIPORT

– Halló, ne szaladjon el! Az operatőr szerint jó fényképarca van!..

MINT A FUTBALLPÁLYÁN...

